

Colofon

'De Proosdijkoerier' is een kwartaaluitgave van de Historische Vereniging 'De Proosdijlanden' geregistreerd onder ISSN 1388-7165

Redactie:

Joop Frankenhuizen (eindredacteur)
Jan Rouwenhorst
Fred de Wit

Redactieadres:

J.A. Frankenhuizen, Trilgras 16,
3648JD Wilnis. Tel: 0297-282938
e-mail: jfrankenhuizen@hetnet.nl

Bestuur:

Mr. J.C.K. van Loo, voorzitter.
Tel: 0297-288009

Dhr. P.A. van Golen, secretaris.
Herenweg 23, 3645DE Vinkeveen.
Tel: 0297-261672

Penningmeester vacant

Mw. B. van Tol-Burgers,
2^e penningmeester en genealogie
Tel: 0297-284213

Dhr. A. Hagen, bibliotheek, documentatie
en internet. Tel: 0297-287550

Mr. A. G. van Solinge, cultuur- en
rechtsgeschiedenis en publicaties
Tel: 0297-289126

Dhr. E. Swaab, public relations
Tel: 0297-287469

Mw. W. Dijkxhoorn, archeologie,
monumenten, excursies en lezingen
Tel: 0297-285373

Ledenadministratie

L.M. Rimmelenkamp, Rozenobel 27,
3641NJ Mijdrecht
Tel: 0297-286170

Postadres vereniging:

Postbus 65, 3648ZH Wilnis

Bankrekening nummer 3696 18505

Website: www.histver-pl.nl

E-mailadres: info@histver-pl.nl

Lidmaatschap:

Lid worden kan door aanmelding bij de ledenadministratie op bovenstaand adres.

Contributie € 15,00 per jaar

Losse nummers € 4,50

Oplage: ca 1450

Opmaak verzorgd door de eindredacteur.
Drukwerk: Drukkerij Avanti Wilnis

Bij de voorplaat

De foto die op de voorplaat is afgebeeld trof in het streekarchief Vecht en Venen. Het is een erg oude foto's vaak het geval is, ook hier ontbreken plaats en een schenking aan de Mijdrechtse archief betreffen worden dat het hier een Mijdrechtse situatie betreft. De entourage gaat het hier kennelijk om de h kampioenselftal. De aanvoerder voorop onder de en het elftal achter hem. Gelet op het tenue zou het Willnisse voetbalclub Stormvogels maar voor het ook om de Mijdrechtse club VVM kunnen gaan. A niet altijd zien om welke vereniging het gaat. Ik z VVM. Waarom? VVM speelde in de jaren voor terrein tegenover de Mijdrechtse watertoren. De beschrijvingen zou de toegang tot dat terrein bestaan over een sloot en de man met het sigarenkistje de verplichte bijdrage van de toeschouwers int. Ma huldiging van Stormvogels kunnen zijn, die op het titel hebben behaald. Want Stormvogels kom je afgebeelde gestreepte shirt. Wie zal het zeggen? De goed beeld van hoe de voetbalclubs zich in de hebben moeten behelpen. Gemeentelijke sportterre met man en macht moeten de clubs een stuk weila in te richten om er te kunnen voetballen. U lee bijgaand artikel. Een goede hint aan de huidige ver wat een eventueel plaatje inhoudt en noem pla onderzoeker die het jaren later onder handen mocht waar het verhaal achter de illustratie is.

Joop Frankenhuizen.

Inleveren kopij voor het septembernummer vóór 18 augustus 2006 en dan graag in p tekst. Dat wil zeggen: Zonder opmaak!

Doelstelling van de vereniging

De vereniging stelt zich tot doel belangstelling te wekken voor de geschiedenis van de Ronde Venen en een stimulerend aandeel te leveren in de ontwikkeling van het plaatselijke geschiedenis in de ruimste zin

Van de voorzitter

In het laatste voorwoord van Jaap Meulstee in de Proosdijkoerier van maart 2006 maakte Jaap melding van zijn vertrek als voorzitter van de historische vereniging en kondigde hij aan dat hij op 18 april 2006 de

voorzittershamer zou overdragen aan 'mijn beoogd opvolger, onze vice-voorzitter, Jan van Loo'.

Tijdens deze algemene ledenvergadering ben ik inderdaad als zodanig benoemd. Niet alleen Jaap Meulstee vertrok maar ook onze penningmeester Cor Westendorp.

Van de redactie

Met Jaap Meulstee heb ik samen de Proosdijkoerier samengesteld. Zoals u hierboven heeft kunnen lezen is dit nummer grotendeels gewijd aan het ontstaan van de Mijdrechtse voetbalvereniging Argon. Sterker nog; aan alles wat daar allemaal aan vooraf ging. Nooit eerder werd hier zo uitvoerig bij stilgestaan. Veelal bleef het bij de opmerking dat Argon is ontstaan uit het samengaan van de drie verenigingen Stormvogels, VVM en Midreth en bleef de

voorgaande geschiedenis, waarmee in feite de basis voor Argon werd gelegd, onderbelicht. Met die gewoonte is nu gebroken. We weten nu wat zich allemaal heeft afgespeeld en willen dit dan ook aan alle voetballiefhebbers bekendmaken. Wij hebben daartoe doelbewust gekozen voor publicatie in het juninummer 2006 van de Proosdijkoerier. Ten eerste omdat dan de wereldkampioenschappen voetbal plaatsvinden en ten tweede omdat het gaat om een stukje geschiedenis over een onderwerp waar over het algemeen in historische tijdschriften nooit veel aandacht voor is. De oplage van het juninummer is, dank zij sponsoring, verhoogd om alle Argonauten kennis te laten maken met hun voorgangers. Wij hopen dan tevens hun interesse te hebben gewekt voor het lidmaatschap van de historische vereniging 'De Proosdijlanden' om op die manier 'De Proosdijkoerier' nog beter te leren kennen en daardoor nog beter geïnformeerd te worden over de

toch wel rijke geschiedenis van De Ronde Venen. Samenwerking met het museum De Ronde Venen zal hierbij voorop dienen te staan. Verder zal ik waar nodig steun geven aan de onvolprezen redactie van de Proosdijkoerier, hetgeen er overigens reeds toe heeft geleid dat ik Joop Frankenhuizen dit seizoen heb meegenomen naar een van de laatste voetbalwedstrijden van Argon om hem nog even te laten ruiken aan het gras ter voorbereiding op deze uitgave van de Proosdijkoerier waar veel aandacht wordt gegeven aan de historie van Argon.

Toen ik dit voorwoord heb voorbereid, was Europlant bv, Industriële Beveiliging Ronde Venen, de aandacht voor de september 1999 executie van de Johnson alwaar geplaatst ter herinnering aan Rouwenhorst. In 2004 deel ik de eer toegelegd. Ik zie u graag op de volgende vergaderingen.

Mr. Jan C.K. van Loo

36 Tachtig jaren
64 Het proces
66 Verzamelde
67 Bestuursrapportage
67 Reacties op

Tachtig jaar voetbal in Mijdrecht

De opmars naar Argon, een geschiedenis gekenmerkt door principes.

uitgezocht en geschreven door Joop Frankenhuizen

Inleiding

De voetbalgeschiedenis van Mijdrecht begint in 1920. Om precies te zijn op 29 maart. Die dag begint een lange periode vol ups en downs die het Mijdrechtse voetbal 50 jaar lang zal kenmerken. Een periode die in de geschiedenis is vastgelegd als een voortdurende strijd met de plaatselijke overheid die, om godsdienstige redenen, alles uit de kast haalt om voetballen binnen de gemeentegrenzen naar hun hand te zetten. Vooral de burgemeesters Padmos en Van der Haar hebben hierbij een grote rol gespeeld. Eerstgenoemde was van juli 1919 tot december 1945 burgemeester van Mijdrecht en Wilnis en laatstgenoemde van mei 1946 tot april 1971. Vijftig jaar lang hebben zij met medewerking van volgzame en gewillige gemeenteraden hun stempel weten te drukken op de voetbalsport binnen de gemeentegrenzen en die beperkingen op te leggen. Tot ver na de Tweede Wereldoorlog vormt dit de rode draad die in Mijdrecht en Wilnis door deze tak van sport heenloopt. Heel langzaam krijgen de grote maatschappelijke ontwikkelingen die dan volgen ook het voetbal in hun greep en wijzigt het beeld. Echt grote veranderingen komen pas tijdens het bewind van burgemeester Haitsma, die van augustus 1971 tot maart 1988 de scepter zwaaide. De ommekeer komt in 1971 wanneer drie plaatselijke verenigingen, t.w. de voetbal vereniging Mijdrecht (VVM), Stormvogels en Midreth, de krachten bundelen en opgaan in de voetbalvereniging Argon.

Verantwoording.

Het is geen geringe taak geweest de geschiedenis van het Mijdrechtse voetbal in beeld te krijgen. Het pogen van de plaatselijke overheid het voetbal binnen de gemeentegrenzen aan banden te leggen heeft zo zijn gevolgen gehad. In de Mijdrechtse en Wilnise archieven is over het voetbal van vóór de oorlog niet veel te vinden. De informatie die er nog is, komt uit verslagen van vergaderingen van de gemeenteraad en die van B&W. Meestal gaat het dan over geldproblemen bij de voetbalclubs wanneer er sprake is van de bouw van een kleedlokaal of hulp bij het vinden van een geschikt terrein. Maar tijden veranderen en daarmee ook de berichtgeving en de verslaglegging. Andere bronnen vormen de krantenverslagen en wat oudgedienden zich nog herinneren. Het is geen probleem om met iemand over het huidige voetbal te praten, het is wel een probleem wanneer je met iemand wil praten over het voetbal van vóór de oorlog. Die oudgedienden zijn er niet meer. Veel hulp hebben we gehad van Jan van Bemmelen, oud-voorzitter van het Wilnise RK Stormvogels, die ons met een uitgebreid archief van dienst kon zijn. Iets minder informatie hadden Jan van der Holst, oud-voorzitter van de Voetbal Vereniging Mijdrecht (VVM), Arnold Ramp, oud-penningmeester van de voetbalvereniging Midreth en Jan van der Wilt, oud-speler van Midreth. Nogal wat archiefmateriaal over het voetbal van vroeger blijkt bij de oprichting van Argon verloren geraakt of is ergens achtergebleven.

Soms moet je ook geluk hebben. Zo vonden we in het streekarchief, in een nog niet geïnventariseerde map over de werkverschaffing uit de jaren dertig, een verzoek van VVM om hun voetbalveld in dat kader te egaliseren. Bij het snuffelen in het archief van Woningbouwvereniging Patrimonium vonden we plotseling een brief waaruit blijkt dat de voorloper van VVM, de Mijdrechtse Voetbal Vereniging, al op 29 maart 1920 is opgericht. Dank ook aan de heren Martien van Balgooi, Nico van Eijk, Stef Veerhuis, Herman Sloothaak en Gert Bos voor hun fotomateriaal en hulpvaardigheid. Kortom, al het gevondene is vastgelegd in een werkdocument van waaruit onderstaande geschiedenis is opgetekend. We beperken ons tot de periode die loopt van de oprichting van Mijdrechtse Voetbal Vereniging (later VVM) in 1920 en die van de Wilnise Voetbal Vereniging (later Stormvogels) in 1921 tot en met de eerste twee decennia van de Mijdrechtse Voetbalvereniging Argon, die in 1971 startten. Het gaat daarbij vooral om het wel en wee van de verenigingen en iets minder om het voetballen zelf.

BEZOEKT allen Donderdagavond 7 Juli de

Bekerwedstrijd Stormvogels—M.V.V.

op het Stormvogelsterrein te Wilnis, waarvan de geheele opbrengst ten bate onzer kas komt. Afmarsch onder medewerking van de muziekvereniging „Veribus Unitis” van Wilnis om half 8 uur, nieuwe tijd, vanaf café Oostrom. Aanvang wedstrijd circa 8 uur z.t. Aanbevolen door de heeren I. Padmos, burgemeester, Dr. Mees ten Oever en C. L. van den Berg.

DE T.B.C.-COMMISSIE
VOOR MIJDRECHT EN WILNIS

Mijdrechts voetbal vóór de oorlog

De Mijdrechtse voetbalvereniging MVV

Het is 29 maart 1920. De bouwcommissie van de Mijdrechtse woningbouwvereniging Patrimonium ontvangt een handgeschreven briefje van T. Winters wonende in de Dorpsstraat te Mijdrecht. Namens een op te richten Mijdrechtse Voetbalvereniging vraagt hij een terrein om daar twee à drie avonden te voetballen. Omdat er toch voorlopig niet gebouwd wordt, liggen er vaak terreinen (lees: stukken grasland) van de bouwvereniging braak, vandaar de vraag. Een maand later volgt een brief gericht aan B&W te Mijdrecht. MVV heeft een particulier terreintje waarvoor per week vier gulden moet worden betaald. Zou de gemeente willen meewerken een geschikter terrein te vinden en financiële steun te verlenen? B&W reageren positief en zeggen toe het verzoek in overweging te nemen. In de raadsvergadering die daarop volgt wijst raadslid Van Rijk naar de braakliggende gronden van Patrimonium en wil raadslid Verweij 25 gulden geven. Wethouder J.P. Engel vraagt of MVV een goed georganiseerd geheel is of er maar wat op los schopt. Volgens MVV is dat niet het geval. Ze hebben 24 leden tussen de 14 en 21 jaar oud en die betalen wekelijks 20 cent contributie. Aan terreinhuur moet elk jaar 90 gulden worden betaald. Donateurs (zo ze er zijn) betalen 30 gulden. Het antwoord van B&W volgt snel en is erg kort: *"Geen subsidie en geen terrein"*. Een reden voor de afwijzing wordt niet gegeven.

De confrontatie begint

Een goed jaar later, in september 1921, dient MVV opnieuw een verzoek in een terrein te mogen huren, maar B&W willen eerst praten over voetballen op zondag. Tijdens de raadsvergadering die dan volgt blijkt voetbal op zondag gradaties te kennen. Raadslid Verweij, die eerst nog 25 gulden wilde geven, is tegen wedstrijden op zondag, maar niet tegen oefenen op zondag. Het verschil tussen beide maakt hij niet duidelijk. Raadslid De Rijk gooit het over een andere boeg. Hij stelt. "Beter voetballen op zondag, dan langs de straat slenteren." Wethouder J.P. Engel houdt vast aan het standpunt. "Op zondag wordt niet gevoetbald". B&W besluiten dan: *"Op gemeenteterrein geen voetbalspel op zondag."* Er zit voor MVV niets anders op dan maar op particulier terrein te blijven voetballen. Dat blijkt in december 1922 wanneer de nieuwe voorzitter, N. Heegers, B&W verzoekt om op het terrein van boer Van Dam aan de Mijdrechtse Dwarsweg (daar zit nu Karwei) een verkleedlokaal te mogen bouwen. De afmetingen zijn 6,6 meter lang en 3 meter breed. Waarschijnlijk is dit toegestaan, maar berichten over de vergunning en de voltooiing zijn niet te vinden.

Het is 1925 geworden. MVV bestaat nu bijna vijf jaar en voetbalt ook op zondag. Maar voetballen op zondag is in Mijdrecht door de jaren heen een heet hangijzer geworden en MVV probeert van alles om daar verandering in te brengen. Op 30 maart volgt weer een poging. Ditmaal gericht aan de gemeenteraad. MVV verzoekt de Mijdrechtse raad te verzorgen dat burgemeester Padmos zijn weigering om op zondag te spelen intrekt. Zij schrijven:

"Door MVV is getracht de medespelende verenigingen in onzen bekerwedstrijd om de Frou Frou wisselbeker (beschikbaar gesteld door de Mijdrechtse biscuitfabriek Van Doesburg. red.) te bewegen op zaterdag te komen spelen. Doch die kunnen dat niet doen, daar zij nooit anders dan op zondag spelen. Dus blijft ons niets anders over dan zulks ook te doen, daar wij toch niet iedere zaterdag tegen dezelfde vereniging kunnen uitkomen. Hier in de omtrek is slechts één vereniging die op zaterdag speelt namelijk AVV van Amstelveen. U zult begrijpen dat het voor MVV geen doen is. Tevens verzoeken wij u beleefd, dat MVV door zijn gedwongen verhuizing in grote onkosten is geraakt, een subsidie te willen verlenen om zijn onkosten te dekken. De onkosten zijn: Voor het nieuwe terrein in orde te brengen fl. 40,-. Voor het overbrengen verkleedlokaal en andere materiën fl. 25,-. De landhuur, fl. 1,- per week meer zijnde in het jaar, komt op fl. 52,-. Het voorschot dat wij nooit terugkrijgen fl. 50,-. Totaal fl. 167,-". Was getekend. N. Heegers 1^e voorzitter.

Het is de zondagswet, die verbiedt

Een maand later komt het verzoek van MVV in de gemeenteraad aan de orde. Burgemeester Padmos adviseert het verzoek af te wijzen. Raadslid L. van Dijk vindt dat er nu wel erg kras is ingegrepen. Na vijf jaar spelen nu plotseling een verbod. Dat is een klap in het gezicht. "Indertijd heeft dominee Van Loo met de pastoor gesproken over voetbal op zondag. De pastoor zei toen dat je van twee kwaden de minste moest kiezen. Gaan jongens zondags op de fiets weg dan is het gevaar groter dan wanneer ze in de eigen gemeente mogen voetballen. Is er geen regeling mogelijk? Bijvoorbeeld één keer in de vier weken?" Volgens Padmos is het niet aan de raad om hierover te beslissen. Het is de zondagswet die verbiedt. Raadslid Van Heerwaarden stelt dat Padmos dit antwoord niet heeft gegeven toen daarom gevraagd werd. Padmos ontwijkt de opmerking en stelt dat nu de raad om een beslissing wordt gevraagd. Wethouder Engel is van mening dat spelen op zondag doelbewust gebeurt. Raadslid Ruiter vraagt zich af waarom er, ondanks die zondagswet, in andere gemeenten wel mag worden

gevoetbald. Padmos: "B&W mogen vergunning geven". Ruiter repliceert: "Door B&W is nu schade geleden, geef MVV 50 gulden". L. van Dijk tenslotte meent dat Padmos dat besluit vijf jaar eerder had moeten nemen. Op 8 april 1925 volgt het getypte antwoord van B&W:

"Uw verzoek om te trachten de burgemeester te bewegen terug te komen op zijn verbod tot voetballen op zondag is door den raad geen beslissing genomen aangezien deze aangelegenheid niet tot de competentie van dat college behoort".

Kortom de raad lijkt hier simpelweg buitenspel gezet. Heel snel daarop volgt weer een met de hand geschreven brief van voorzitter N. Heegers waarin hij om een persoonlijk contact met de burgemeester verzoekt. Hij wil daarin de belangen van MVV bespreken. Het resultaat van die bespreking volgt op 16 juli. MVV krijgt van burgemeester Padmos geen vergunning om op zondag te voetballen.

De Voetbal Vereniging Mijdrecht VVM

Na kennelijk enkele jaren elders gespeeld te hebben is MVV terug in de gemeente. Op 3 augustus 1933 volgt een naamsverandering en is de officiële oprichting van de Voetbal Vereniging Mijdrecht (VVM) een feit. Zij spelen op een terrein tegenover de Mijdrechtse watertoren.

Een luchtfoto in bezit van de naast de watertoren wonende familie Nederhof toont de situatie uit die dagen. Het voetbalveld lag recht tegenover het groene landarbeidershuisje van de familie. Om er te komen moest je eerste met een loopplank over de sloot die destijds langs de Mijdrechtse Dwarsweg (nu Industrieweg) liep, dan een stukje dwars door het land en vandaar weer over een loopplank naar het veld. Wanneer er gespeeld werd, stond naast die laatste loopplank een tafeltje waarachter op een stoel iemand die kennelijk entreegeld incasseerde. De ontvangen centen werden in een sigarenkistje gestopt. Het voetbalveld zelf lag haaks op de weg. Vanaf de weg kon je alleen maar één goal zien. Nederhof: "Mijn vader herinnerde zich dat er 's zondags geregeld in het zwart geklede mensen langs de weg stonden te kijken. Voetballen op zondag mocht niet, maar er naar kijken mocht wel".

In de lengte, links naast het voetbalveld, stond een houten keet waarin een ruimte voor de eigen spelers en een kleedruimte voor de gasten en de scheidsrechter. Tussen die kleedruimten was een andere ruimte waar allerlei versnaperingen konden worden gekocht. In de kleedruimten zelf hadden de spelers nauwelijks gelegenheid zich te wassen. In een van de ruimten stond een regenton, die via een pijp met de dakgoot in verbinding stond. Wanneer

het regende vulde de ton zich en konden de spelers een wasbak met regenwater vullen om gezicht en handen zich te wassen. Of er van die wasbak veel gebruik van gemaakt werd, laat zich raden. In die tijd speelde het eerste elftal van VVM in de competitie van de Utrechtse Provinciale Voetbalbond. (opgericht 1902) Een clubblad hadden ze niet en informatie over wedstrijden en standen moesten de spelers verbaal of mondjesmaat uit de (betaalde) weekbladen halen.

De werkverschaffing

De relatie met burgemeester Padmos is er na de naamsverandering niet beter op geworden. Sterker nog, het lijkt er zelfs op dat de burgemeester met twee maten is gaan meten. Wat hij in Wilnis toestaat, verbiedt hij in Mijdrecht. Waarom Stormvogels wel en VVM niet. Wat er aan de hand is toont de volgende briefwisseling. "Mijdrecht 6 Nov. 1935. Weled Heer. Op onze gisteravond gehouden bestuursvergadering is mij opgedragen aan u inlichtingen te vragen over het n.v. (navolgende) onderwerp: Terreinverbetering. Zoals u waarschijnlijk bekend is, is het sportterrein van de VV Stormvogels danig verbeterd door werklooze arbeiders uit Mijdrecht. Na gedane informaties is gebleken, dat dit b.g. (bovengenoemde) vereen. (vereniging) gekost heeft een bedrag van fl. 80,- mede tengevolge van subsidies die de VV Stormvogels genoten heeft. Naar de hand hiervan vragen wij u beleefd het volgende: Is het mogelijk dat de VV Mijdrecht ook haar terrein voor een op b.g. lijkend bedrag verbeterd kan krijgen, en wel door de Mijdrechtsche werklozen. Mocht u denken dat op een en ander wel enige kans is, zo zullen wij ons onmiddellijk in verbinding stellen met B&W, copertes en de Heide Maatschappij. Wij vertrouwen er op dat u ons over b.g. eenige inlichtingen zult verschaffen. Bij voorbaat onze dank. Met beleefde groeten in afwachting. A. Polhout secr. SC Mijdrecht "

Een week later al volgt het antwoord van B&W. "Alvorens in deze stappen te doen, behoort aan ons te worden overlegd een nauwkeurige omschrijving van het werk met begroting van kosten, waarin moet uitkomen hoeveel werklozen kunnen worden te werk gesteld en gedurende hoeveel weken. Voorts een verklaring van den eigenaar van het terrein, dat hij met de voorgenomen werkzaamheden akkoord gaat". Was getekend, Padmos burgemeester.

Op 3 december 1935 volgt het antwoord van de SC Mijdrecht. "In antwoord op uw geëerd schrijven d.d. 14 november jl. vind u ingesloten een goedkeurende verklaring van de landeigenaar. De omschrijving van de werkzaamheden is als volgt. Afsteken van de bovenste viltlaag, dit moet geschieden langs lijnen,

zoodat de zoden alle een zelfde afmeting krijgen. Verder het terrein waterpas maken, grond is hiervoor niet nodig daar de hoger gelegen gedeeltes verwerkt kunnen worden in de lager gelegen gedeeltes. Als dan het terrein een zoodanig aanzien heeft gekregen dat het gelijk is, wordt het gerold met een handrolblok, niet met paarden. Daarna de zwarte grond bedekken met de van te voren afgestoken viltlaag. De begroting der kosten zijn duizend gulden. Het aantal werklozen die daaraan te werk kunnen worden gesteld bedraagt tien of meer. De duur van het werk is naar schatting voor b.g. aantal personen zeven weken. Mocht e.e.a. voortgang hebben, hadden wij gaarne, dat het werk een aanvang nam in het begin of half Februari 1936".

Maar eerst betalen

De week daarop een getypte brief van B&W: "Indien de verbetering van uw voetbalveld in werkverschaffing wordt uitgevoerd, zullen 10% der loonen plus de kosten van de sociale lasten voor rekening van uwe vereniging komen. Wij schatten e.e.a. op 200,- Kunt u dit bedrag, alvorens met de werkzaamheden wordt aangevangen, ten gemeentehuize deponeren? Van het beantwoorden van deze vraag zal het o.m. afhangen of wij deze zaak ter hand zullen nemen."

Twee dagen later meldt VVM dat ingeval het werk een aanvang neemt zij voor het genoemde bedrag groot fl. 200,- zorg zullen dragen.

Snel daarop volgt een brief van de gemeente Mijdrecht aan de Nederlandsche Heide Maatschappij. "De SC Mijdrecht wenscht in werkverschaffing met overheidssubsidie haar voetbalterrein gelegen in het waterschap 'Groot Mijdrecht' onder deze gemeente te verbeteren. Zij stelt zich het werk als volgt voor: Afsteken viltlaag, terrein egaliseren, rollen met handrolblok, en weder afdekken met de eerder afgestoken zoden. Zij meent dat er voor 10 personen ongeveer 7 weken werk zal zijn en dat de kosten 1000 gulden zullen bedragen. Het terrein is 100x65 meter groot. Mogen wij voor dit werk een kostenbegroting van u tegemoet zien, ter overlegging bij de aanvraag om subsidie uit het werkloosheidssubsidiefonds". W.g.Padmos, burgemeester.

Op 7 januari 1936 volgt de bevestiging van de Heidemij aan SC Mijdrecht met kopie aan B&W. Het werk kan voor fl. 1000,- worden uitgevoerd.

In de maling genomen

Op 6 maart 1936 volgt de klap op de vuurpijl. Na eerst verwachtingen te hebben gewekt trekt Padmos plotseling alle steun terug.

Hij schrijft:

"Bij nadere overweging is door ons college besloten geen medewerking te verlenen aan verbetering van uw voetbalterrein met Overheidsbijdragen, zolang door u in strijd met de zondagswet op Zondag voetbalwedstrijden worden gehouden."

Dat de S.C. Mijdrecht zich niet met een kluitje in het riet laat sturen en de zaak hogerop voert laat de reactie zien. Op 10 maart 1936 schrijft secretaris Polhout aan burgemeester Padmos. "Weled Heer. Wij zijn verrast een dergelijk antwoord van u te ontvangen. Zoals waarschijnlijk wel bekend is heeft ook de voetbalvereniging Stormvogels te Wilnis overheidsbijdrage ontvangen voor hetzelfde doel nl. verbetering voetbalterrein. Wij merken tevens in uw schrijven op dat als wij niet op zondag wedstrijden organiseerden wel op uw medewerking kunnen rekenen. Wij vragen dan ook beleefd op grond van het bovenstaande een en ander nog eens in behandeling te willen nemen. Het vorige schrijven is inmiddels naar de minister doorgezonden. In afwachting. Hoogachtend A. Polhout secr. SC Mijdrecht".

VVM speelt toneel

Of de minister ooit gereageerd heeft is niet duidelijk. Wel duidelijk is dat VVM, op particulier terrein schuin tegenover de Mijdrechtse watertoren gelegen, in hun witte shirts en zwarte broeken, naast de zaterdag gewoon op zondag is blijven voetballen. Zowel in de competitie van de Utrechtse Provinciale Voetbalbond als in diverse toernooien.

Het is niet alleen de voetbalsport die de club bezig houdt, ook aan ontspanning wordt gedacht. Die ontspanning wordt allemaal door de spelers en hun aanhang zelf georganiseerd, want supportersverenigingen, zoals we die nu kennen, bestaan nog niet. In 1937 meldt weekblad De Ronde Veenen dat de sportclub op 15 november weer de jaarlijkse uitvoering organiseert. Door de afdeling toneel wordt opgevoerd het stuk 'De gebroeders Kalkoen', een vrolijk spel in drie bedrijven. Uitsluitend eigen krachten. 20 medewerkers. Na afloop gevarieerd bal. Toegang 40ct. per persoon. Leden betalen 25ct. Plaats: Nutsgebouw te Mijdrecht.

In augustus 1938 wordt de Mijdrechtse accountant Harrie van der Heijden voorzitter van de SC Mijdrecht. Hij is een zoon van de bekende notaris Van der Heijden en een van de oprichters van het weekblad 'De Dorpsstem'. Mijdrecht telt dan 4717 inwoners, Vinkeveen-Waverveen 4443 en Wilnis 2487.

MVV anno 1925. Staande vlnr Ph. Bos, H. de Vries, B. v/d Linden, S. Immerzeel, D. Felix en NN. Tweede rij: D. Winters, J. Kranenburg en G. Verweij. Op de voorgrond: J. Meijer, H. Meijer en W. Meijer. Let op de ballendoorlaters in het net

Wilnis voetbal vóór de oorlog

De Wilnise Voetbal Vereniging

In navolging van wat in Mijdrecht gebeurt kan Wilnis niet achterblijven. Op 20 juli 1921 vraagt J.

40 RK Stormvogels

WVV laat zich door de weigering van Padmos niet uit het veld slaan en regelt de komende jaren de

geven. Na afloop van de raadsvergadering blijken slechts twee leden van de Wilnise raad tegen voetbal op zondag. De leden P. de Graaf, B. de Jong en wethouder C. Knigge daarentegen zien nu geen bezwaar meer. Stormvogels lijkt de dans te zijn ontsprongen en mag op zondag voetballen.

De komende jaren zijn voor Stormvogels rustige jaren. Zij spelen met wisselend succes voornamelijk in de 3^e klasse B van de RK Utrechtse Voetbalbond. Het tenue is oranje shirt met blauwe V en witte broek, maar dat wisselt nog wel eens. Hun geestelijk adviseur is pastoor Van de Pavert. In oktober 1935 houden ze in het parochiehuis een fancy fair om de werkzaamheden verbonden aan de plaatsing van een kleedlokaal op Molenland te dekken. Het is de eerste keer dat melding wordt gemaakt van Molenland waar Stormvogels bijna 40 jaar zal voetballen. Het voetbalveld lag links van de weg aan het begin van Molenland op grondgebied van de gemeente Wilnis. Op die plek staat nu een woonwagenkampje.

Op 25 december 1938 schrijft weekblad 'De Ronde Veenen' dat de uitzending Holland-België op de radio te horen is op het terrein van Stormvogels tijdens de wedstrijd Stormvogels- HMS2. Het is de eerste melding van een geluidsinstallatie op een voetbalveld in onze streken.

Op 1 november 1940 viert Stormvogels het 12 ½ jarig bestaan. In het parochiehuis voeren zij een toneelstuk op onder de titel "Heb ik mijn kind gedood?". De toegang is alleen voor leden van RK Stormvogels.

In juli 1940 gaan de UPVB en de RKUVB over in de KNVB. Om de Duitse bezetter niet in het harnas te jagen moet de KNVB het predikaat 'koninklijke' (1929) even laten vallen. De bond heet dan, net als in 1895, de Nederlandsche Voetbalbond (NVB). In 1946 krijgt de NVB dat predikaat weer terug. Tijdens de oorlogsjaren speelt Stormvogels net als VVM in de noodcompetitie van de NVB. De eerste jaren lukt dat redelijk, maar naarmate de oorlog vordert wordt spelen steeds moeilijker. In het laatste oorlogsjaar komt er van spelen nog maar weinig terecht.

De atletiekvereniging Sandow voetbalt ook

Op 1 september 1927 verzoekt de Christelijke atletiekvereniging Sandow, opgericht februari 1923, de gemeente Mijdrecht in de 3^e bedijking een sportterrein aan te leggen van 80 bij 60 meter voor speer- en discuswerpen, slingerbal, polstok- en gewoon hoogspringen. Maar ook voor voetbal en korfbal. Volgens wethouder J.P. Engel moet de gemeente Mijdrecht nu maar eens een offertje brengen, het gaat nu tenslotte om een christelijke vereniging. In januari daarna krijgt Sandow zelfs een veel groter oefenterrein aangeboden. Een stuk weiland van 120 bij 80 meter in de 3^e bedijking. Het betreft het achterste deel van twee stukken land met zelfs aansluiting op de weg. Voor iedere zaterdagmiddag is er volgens Sandow een subsidie nodig van fl. 100,- per jaar. Akkoord, zeggen B&W, maar indien andere verenigingen ook gebruik maken van het terrein, dan is een subsidie van fl. 35,- voldoende. B&W zijn echter bang dat Sandow de

De RK Stormvogels in 1939. Rechts bestuurder Leonardus. Op voorgrond in het midden keeper Petrus van Eijk. Tweede van links staat de geestelijk adviseur van de vereniging.

verplichtingen niet kan nakomen en stellen het verzoek uit met het argument dat eerst de consequenties van het dempen van een sloot duidelijk moeten zijn. Dat Sandow in geldnood zit blijkt wanneer duidelijk wordt wat het in orde maken van het terrein gaat kosten. Voorzitter Krul van Sandow heeft nog niet eens de helft in kas. Padmos ziet de bui hangen en besluit niets bij te dragen. Ten eerste is er volgens hem in de gemeente geen dringende behoefte aan een voetbalterrein. Ten tweede is er geen zekerheid dat Sandow kan betalen. Uitstellen tot er meer zekerheid is. Maar Sandow heeft de gemeente niet meer nodig, want eind oktober 1928 blijkt dat een niet met name genoemde pachter Sandow een stuk land wil verhuren mits zijn vee op dat land mag worden beweide. Het land ligt achter de Patrimoniumwoningen aan het begin van de Hoofdweg. De kosten voor Sandow zijn fl. 25,- per jaar, want dat betaalt de korfbalvereniging Olympia daar ook. De voetbalclub van Sandow, met de naam 'De Jonge Kampioen', betaalt te beginnen in 1929 fl. 10,- per jaar. MVV dreigt er een concurrent bij te krijgen.

De eerste klachten

Het duurt niet lang of de eerste klachten komen binnen. De huurders van de in 1925 door de gemeente van Patrimonium overgenomen woningen,

de heren W. Vlug en H. Groenendijk, klagen over de ballen die in hun tuinen grenzend aan het sportterrein komen. Ze vragen een scheering, maar die kost fl. 181,- en dat vindt de gemeente te duur. Na er ruim een jaar over nagedacht te hebben gaan B&W in mei 1931 overstag en plaatst de gemeente rond het bewuste sportterrein alsnog een scheering van gaas en 2,8 meter hoog. In mei 1933 blijkt dat de nieuw opgerichte korfbalvereniging (DIOD?) ook gebruik wil maken van dat sportterrein. Zij hebben er fl. 10,- à fl. 12,- per jaar voor over, maar B&W willen fl. 25,- per jaar. Het terrein is immers gemeenteground geworden. Enkele raadsleden protesteren. Veel te weinig in hun ogen. De voetbalvereniging in De Hoef betaalt op particulier terrein fl. 75,- per jaar. J.P. Engel laat zelfs weten dat de Wilnisse Voetbalvereniging fl. 260,- per jaar betaalt voor terreinhuur. B&W nemen daarop het voorstel terug. In juli 1933 heft Sandow de pas vier jaar oude voetbalafdeling plotseling op en vraagt prompt vermindering van terreinhuur. Een jaar later laat de gemeente weten dat het hele sportterrein op den duur zal moeten wijken voor woningbouw. In september 1937 schrijft het weekblad De Ronde Veenen, dat Sandow voor behendigheidswedstrijden gebruik maakt van het terrein van de sportclub Mijdrecht. Het korfbalsterrein achter de Patrimoniumwoningen aan de Hoofdweg heeft moeten wijken voor woningbouw.

1960 VVM tijdelijk bij Plooi op Hofland. Wie kent de namen van deze spelers nog? Gaarne opgave bij de redactie

Mijdrechts voetbal na de oorlog

Gemeentelijk sportveld, alleen voor korfbal

Echte sportvelden heeft Mijdrecht vóór de oorlog nooit gekend. Op voetbal lijkt in Mijdrecht een veto te rusten, zeker wanneer dat op zondag gebeurt en dat is vaak het geval. Alleen de korfbalsport kan zich in de belangstelling van de Mijdrechtse bestuurders verheugen, want dat vindt plaats op zaterdag. Begin jaren vijftig zal het beleid van de gemeente op het gebied van sportvelden veranderen en wederom is het de korfbalsport die daartoe de aanzet geeft. De criticaster zal dan opmerken dat dit komt omdat korfbal altijd een christelijke aangelegenheid is geweest en goed past bij de signatuur van de Mijdrechtse bestuurders.

Feit is dat burgemeester Van der Haar begin 1952 bevestigt in gesprek te zijn met de GrontMij over de aanleg van een korfbalveld met springbak. Het gaat om een veld van 63 bij 21 meter op de hoek van de Hoofdweg en de Prinses Marijkelaan. Het terrein is grasland en wordt al enige tijd gebruikt voor korfbal, maar is oneffen en hobbelig. De uitvoering, door de GrontMij, kan als zogenaamd DUW project worden uitgevoerd. Als dat lukt dan bespaart het de gemeente veel geld, want het rijk betaalt in dat geval een groot deel van de kosten.

In juni dienen B&W bij de Centrale Adviescommissie voor speel en sportterreinen in Den Haag een plan en begroting in voor een gemeentelijk sportveld op grond van de gemeente Mijdrecht. Gebruiker is Sandow. Het gebruik is voor maximaal tien jaar, want de woningbouw ligt op de loer en dat is in Mijdrecht na de oorlog speerpunt van beleid geworden. Sandow telt dan 54 leden en heeft vier twaalfallen. Ze spelen in de competitie van de Christelijke korfbalbond. Maar de gemeente wil meer. Het is tenslotte een gemeentelijk sportterrein. "We hebben ook nog 700 scholieren van vier scholen die van het veld gebruik willen maken". Het advies van de commissie is kort en bondig: *"Liever geen scholieren. Gaat ten koste van het veld"*.

In januari 1953 gaat de Rijksdienst Uitvoering Werken (DUW) akkoord en in juli is het veld al bespeelbaar. Het korfbalveld op de hoek Hoofdweg-Marijkelaan is daarmee het eerste en op dat moment enige gemeentelijke sportterrein binnen de grenzen van de gemeente Mijdrecht..

Het veld is al lang verdwenen en heeft net als het andere sportveld plaats moeten maken voor woningbouw. Een deel ervan, langs de Hoofdweg, is gespaard gebleven en is heden ten dage nog steeds aanwezig als trapveldje voor de jeugd.

VVM na de oorlog

VVM speelt in de jaren na de oorlog met wisselend resultaat in de zaterdag- en zondag competitie van de amateurs. Ze spelen nog steeds op het voetbalveld schuin tegenover de watertoren in Mijdrecht. Eigenaar van dat land is boer Berg. Op 26 april 1960 krijgt VVM van de gemeente Mijdrecht opdracht te vertrekken, want het industrieterrein moet bouwrijp worden gemaakt. "U kunt onderdak proberen bij veehouder Oudshoorn Industrieweg 36", laten B&W weten. Dat blijkt een dure aangelegenheid te worden voor VVM want de vereniging telt slechts 33 senioren en 58 junioren en de inkomsten dekken al geruime tijd de uitgaven niet.

Nostalgie

Voormalig voorzitter Wim Bos (1922) herinnert zich die tijd nog goed. Tijdens een interview gepubliceerd in 'VVM nieuws' van maart 1969 laat hij weten: "Harrie van der Heijden had in 1932 een jongensclubje want in die tijd kende VVM nog geen jeugd. Dat kwam pas later toen ie voorzitter werd. We voetbalden toen in De Kwakel en gingen met het autootje van Harrie volgeladen met spelertjes dan op weg.

Rond die tijd zat ik zelf vrijwel dag en nacht aan het terrein aan de Industrieweg waar mijn vader en W. Meijer bezig waren met kruiwagens de sloot die dwars door het veld liep te dempen. We speelden daar met acht broers. Toen ik zestien was kwam ik in het eerste. Er waren toen bij VVM nog te weinig spelers om er twee elftallen op na te houden. Ook speelden we vaak heel spannende wedstrijden tegen o.a. Stormvogels en Hertha.

Het was nooit prettig spelen tegen Stormvogels. Erg onsportief publiek. Als je het ongeluk had een ingooi te moeten nemen kon je er zeker van zijn een straal pruimtabaksap in je gezicht te krijgen. Gelukkig is dat nu anders bij de Vogels. Soms moest ik onder de lat. Wanneer er dan een penalty genomen moest worden probeerde ik de speler te beïnvloeden door hem wel drie keer te vragen of hij wel zeker wist dat ie de strafschop moest nemen. Tegenwoordig kun je een bal naar een medespeler schuiven. Vroeger kon dat niet vanwege de vele bulten en pollen op het veld.

Ik speelde toen op de zaterdag want ik had me in de luren laten leggen door de praatjes van mooie heren op het gemeentehuis. Dat ging zo. Onze geachte burgemeester zei toen tegen de bestuursleden. Mensen jullie weten dat ik principieel tegen voetbal op zondag ben. Wanneer jullie bereid zijn op zaterdag te spelen verleen ik jullie alle medewerking. Mooie sportterreinen en zo. Nou ja,

jullie weten wel. Veel beloven en weinig geven..... Die plannen van mooie terreinen haalden trouwens het 12 ½ jarig jubileum. Met het tweede elftal heb ik in 1954 het kampioenschap meegemaakt. Ik werd reserve speler en heb gespeeld tot 1965. Twee jaar voor H. Van der Heijden voorzitter werd was ik voorzitter. In die tijd heb ik gewerkt aan nieuwe terreinen, want ik had het niet zo op gemeentelijke sportvelden. Bijna was ik geslaagd in een nieuwe terrein bij boer Oudshoorn aan de Industrieweg. Maar dat ging niet door omdat we bij boer Berg schulden hadden. Daar ging ons eigen terrein. We waren nu weer afhankelijk van de gemeente". (einde citaat.)

Bij boer Oudshoorn in 1960 een veld huren lukt dus niet. VVM gaat zelf op zoek en komt terecht bij boer Roeleveld op Hofland 119. Maar Roeleveld wil maar voor vijf jaar verhuren want de gemeente is bezig door zijn terrein een weg te projecteren, daarnaast de aanleg van een nieuw veld kost erg veel en dat zou dan gewoon kapitaalvernietiging zijn. De hoogte van de gevraagde huurprijs en de minder geschikte locatie zijn voor de gemeente reden verdere medewerking te weigeren. VVM kan nog even blijven zitten, want de gemeente Mijdrecht heeft plannen in petto voor de bouw van een geheel nieuw sportcomplex.

Midreth

De verzuiling, die in de 20^e eeuw zo dominant het leven in Nederland heeft beheerst is langzaam aan het afbrokkelen. Maar iedere zuil heeft anno 1964 nog steeds zijn eigen kerk, zijn eigen omroep, zijn eigen vakbond, zijn eigen politieke partij, eigen scholen, een eigen krant en niet de vergeten eigen sportverenigingen. Het kan dan ook niet anders of VVM, als algemene vereniging, komt er intern mee in aanraking. De aanleiding is voetballen op zondag. Een zich christelijk noemend deel van de leden scheidt zich in het voorjaar van 1964 af en begint een eigen vereniging onder de naam Midreth.

In december 1970 gaat VVM Nieuws redactioneel in op de reden van de splitsing. In een stukje onder de kop "Aan alle Mijdrechtenaren" schrijft het blad: "VVM is een neutrale vereniging niet gebonden aan een geloofsrichting. Iedereen wiens gedragingen sportmanlike zijn moet in de gelegenheid zijn de voetbalsport te beoefenen ongeacht of dit op zaterdag of zondag is. We hebben een uitstekende verstandhouding met de plaatselijke vereniging Stormvogels. In vroeger jaren waren er wel eens haken en ogen maar nu is het zo dat bestuursleden en spelers als vrienden met elkaar omgaan. De verhouding met de andere vereniging Midreth is zonder meer goed te noemen. Deze vereniging die

het predikaat christelijk draagt is in feite een afscheiding van onze vereniging. Door velen wordt dit heden ten dage nog betreurt. In de jaren '63 en '64 was er door de grote uitbreiding van Mijdrecht behoefte aan voetbal op zondag. Sinds de oprichting in 1933 heeft VVM op zondag gevoetbald. Daarnaast was er een zaterdagafdeling. In 1961 moest de zondagafdeling door gebrek aan spelers worden opgeheven. Toen later deze afdeling weer in het leven werd geroepen ontstond kortsluiting met een deel van de christelijke leden. De verhoudingen werden daarbij jammer genoeg wederzijds vertroebeld door onduidelijke omstandigheden en feiten. Het resultaat was de oprichting van Midreth. Na de scheiding was VVM arm aan senioren maar rijk aan junioren onder de achttien. De twee zaterdagelftallen degradeerden, maar door een enthousiast bestuur spelen er nu weer vier elftallen in de zaterdagcompetitie. In de senioren spelen inmiddels twee elftallen. In het tweede jaar na de scheiding werden zowel het 1^e als het 2^e kampioen en promoveerden. De laatste twee seizoenen konden we dit resultaat niet herhalen". (einde citaat)

Weer verhuizen

In 1962 worden de gemeentelijke plannen voor een nieuw sportcomplex pas goed duidelijk. VVM kan zich langzaam opmaken voor weer een verhuizing. Hoe dat sportcomplex tot stand kwam en wat de betrokkenheid van VVM daarbij was, leest u in de hoofdstukken: "Mijdrecht bouwt een sportcomplex" en "De Fusie".

RK Stormvogels na de oorlog

In mei 1945 is de oorlog afgelopen. Het duurt dan niet lang of ook RK Stormvogels heeft de draad weer opgepakt. Een jaar later wordt in Wilnis de Combinatie Sportclub Wilnis (CSW) opgericht. Wilnis telt dan twee voetbalverenigingen. Een katholieke en een protestante. Maar RK Stormvogels kan niet echt meer als een Wilnise vereniging worden aangemerkt, want veel leden komen uit het naburige Mijdrecht. Later zal de gemeente Wilnis daar dan ook rekening mee houden. Subsidie aan Stormvogels alleen op basis van leden die in Wilnis wonen. We nemen in dit hoofdstuk ook af en toe CSW mee, omdat die vereniging nog lange tijd banden heeft gehad met Stormvogels.

Langzaam aan beginnen ook de weekbladen weer aandacht aan voetbal te besteden. Het zijn dan vooral de plaatselijke ontmoetingen die veel pers krijgen. In juni 1947, één jaar na de oprichting, wordt CSW al kampioen in de afdeling A adspiranten, zoals de afdeling dan genoemd wordt. Zij wonnen met 1-0 van het Vinkeveense Hertha en krijgen de wisselbeker. Alsof die vermelding niet

Stormvogels anno 1949. Wie kent de namen van deze spelers nog? Gaarne opgave bij de redactie

genoeg is, publiceert De Dorpsstem van 16 juli 1947 niet alleen de namen van de CSW spelers en de plaats waar ze in het elftal spelen, maar ook hun beroepen. Waar dat goed voor is, blijft onduidelijk. Onderlinge ontmoetingen tussen de plaatselijke verenigingen zorgen altijd voor grote stukken in 'De Dorpsstem'. De supportersclub van Stormvogels

45

der Haar verwijst dan naar Romeinen 13. "*De overheid is dienaars van God*". Raadslid Berk begrijpt er niets van en ziet de weigering als dictatorschap. Van der Haar stelt dat CSW subsidie heeft gehad en Stormvogels het ook krijgt wanneer ze naar de zaterdag gaan. Raadslid Van Zijl meent dat de stand 57 tegen 43 is ten gunste van protestant

Molenland dringend aan verbetering toe is. Dat veld kan niet meer worden gebruikt vanwege het intensieve gebruik door acht elftallen. Op het terrein van Voorbij staat een kleedlokaal, maar ook dat is niet meer bruikbaar. "De grote uitgaven voor verbetering van het terrein aan Molenland, de verminderde inkomsten uit de voetbalpool, geen huurinkomsten meer van CSW, geen recette bij thuiswedstrijden, daar we deze nog niet gehad hebben, dubbele uitgaven pacht, is onze kaspositie zeer precair geworden. Op dit moment is een ander kleedlokaal noodzakelijk, maar we hebben er geen oplossing voor. Wij verzoeken u om een onderhoud in de hoop een oplossing te vinden voor deze ons zorgbarende kwestie." Of het onderhoud resultaat heeft gehad, is onbekend.

Maar, wij zijn doe het zelve

Kennelijk wil Stormvogels vanwege die precare financiële situatie toch een en ander zelf doen aan het veld in Molenland. In maart 1961 gaat een brief naar landbouwconsulent Torensma te Vinkeveen. "Wat moeten wij doen om een stevige grasmat te krijgen? Niemand van het bestuur is deskundig, vandaar ons verzoek. Ons terrein ligt langs het Molenland. Veldzijde te Wilnis. Vóór het eerste hek van het Molenland naar beneden. De weg wijst zich vanzelf". Het schriftelijk antwoord van Torensma komt per kerende post. "Goed mesten met mengmeststof. Weinig stikstof. Bijv. 12-8-18 stikstof, fosfaat en kali. Tussen maart en september steeds kleine beetjes (100-150kg) bijmesten. Totaal 500 kg per jaar. Succes!". Maar kennelijk kunnen de Stormvogels beter voetballen dan velden onderhouden, want in mei gaat opnieuw een brief naar de Vinkeveense landbouwconsulent. "Naar aanleiding van de vele tegenstrijdige adviezen omtrent het al dan niet verwijderen van het gras als dit gemaaid is, doen wij nogmaals een beroep op uw kennis, die wij als bindend beschouwen. Het gras wordt wekelijks gemaaid". Torensma: "Laat gemaaid gras maar liggen als het niet in de weg ligt. Zeker wanneer er wekelijks gemaaid wordt. Anders weghalen. Tussen juni en juli kunt u beter om de veertien dagen maaien. Niet meer rollen dan nodig is, want anders wordt de grond te vast". Een maand later: "Er komt steeds gras langs het pad. Wat kunnen we doen zonder er steeds maar gras los te steken. Is spuiten wat?" Torensma: "Gebruik CMU en spuit met rugspuit. Haal vee weg totdat het gras dood is".

Het toverwoord: Kantine-exploitatie

De zelfwerkzaamheid van Stormvogels wordt als maar groter. Ze tappen bij de buurman de waterleiding af om deze aan te sluiten op de kantine en het kleedlokaal, ze kopen 100 meter nylon om richting aan te geven voor de krijtlijnen op het

sportterrein dat in de tweede week van juli 1961 wordt geopend. Kortom ze doen bijna alles zelf en als de gemeente Wilnis daar nog financieel aan wil bijdragen, dan graag. Geachte gemeente vergeet niet dat we op 22 december 1960 koninklijke goedkeuring hebben gekregen, stelt een bedelbrief. "en wij doen dit verzoek omdat we een groot nadelig saldo hebben en uit oogpunt van de volksgezondheid." Omdat de gemeente Wilnis niet staat te springen om Stormvogels steeds maar financieel bij te staan, besluit de club het over een andere boei te gooien. Kantine exploitatie, heet het. Het begint met een verzoek aan de Commissaris van de Koningin (CDK) te Utrecht om op twee sportdagen in augustus zwak alcoholische dranken in de kantine te mogen schenken. Vervolgens een aanvraag bij B&W voor een drankvergunning. Dan weer: "We hebben in de kantine een klaverjastoernooi. Mogen we daar bier, limonade en koffie verkopen?". In juni 1962 weer een verzoek aan de CDK om bier te mogen verkopen. Dit keer vanwege een vriendschappelijke wedstrijd tegen CSW op het terrein van Stormvogels. Tevens spelen de kampioenen van de 2^e klas afdeling Utrecht de week daarop een toernooi. De opbrengst is voor het Stormvogels accommodatiefonds.

De mensen kijken alleen maar naar ons

Even later krijgt Stormvogels Buma op zijn dak. Als service aan het publiek laten ze in de kantine af en toe een plaatje draaien. Maar alleen vóór de wedstrijd en tijdens de rust en dan alleen wanneer het 1^e elftal speelt. Hooguit 15 keer per jaar. "We zoeken nu naar mensen die hun platen daarvoor beschikbaar stellen. Wat kost ons dat." Antwoord Buma: "Hoeveel zitplaatsen bevat het terrein?". Antwoord: "We hebben geen zitplaatsen. We zijn maar een gewoon dorpsclubje. Ons terrein ligt in de polder Veldzijde te Wilnis nabij het Molenland. U kunt er komen met (de bus van) Maarse & Kroon. Bij de r.k. kerk de polder in. Vóór het eerste hek linksaf bruggetje over, dan koolaspad volgen, waarna u vanzelf op het terrein komt". Even later: "Wij vinden die fl. 62,10 auteursrechten voor spelen tijdens vijftien wedstrijden wel erg hoog. We zijn maar een klein clubje. Het zou anders liggen wanneer op de muziek gedanst werd en er entreegeld werd geheven. De mensen kijken alleen maar naar ons. Kan dat bedrag niet lager?" Buma: "Maar u maakt ook muziek in de kantine via de bandrecorder. Dat kost u tot eind dit jaar fl. 12,48 Tegen januari 1963 stellen wij u in de gelegenheid onze toestemming wederom te verwerven". Regelmatig volgt er dan briefwisseling met Buma. De ene keer is te veel betaald, dan weer te laat betaald, dan weer was iemand ziek, maar steeds is het gevolg, invullen van formulieren en correspondentie.

We redden ons wel

Ondanks de financiële nood bij Stormvogels gaat het met de sportieve activiteiten goed. "De traditionele sportdag op Vriendenlust in samenwerking met Patheo trok 1600 kijkers", meldt de Dorpsstem in augustus 1962. In september gaat weer een brief naar de CDK. "Mogen we weer koffie, bier en limonade verkopen? Onze zustervereniging CSW, die in de zaterdagmiddagcompetitie speelt, maakt met ingang van 1 september 1962 ook gebruik van ons sportterrein omdat hun eigen terrein niet aan de KNVB eisen voldoet. Het gaat om achttien wedstrijddagen. Omdat we van de gemeente (Wilnis) een zeer geringe bijdrage ontvangen is de kantine voor ons van groot belang. Door de medewerking van enkele dames kunnen we de kantine in eigen beheer houden. Tevens moeten wij het grote aantal toeschouwers ter wille zijn". De brief vermeldt niet dat CSW met het 1e elftal voor iedere speler één gulden per wedstrijd aan Stormvogels moet betalen. Naast al de pogingen de kantine exploitabel te maken blijft de grasmat steeds maar weer om aandacht vragen. Torensma moet weer uitkomst bieden. "Wat kunnen we na die barre winter (1963) het beste doen. We hebben 750 kg slakkenmeel klaar liggen om te strooien. Er komen kleine kuiltjes en putjes in de grasmat. We weten er geen raad mee. Waarmee kunnen wij die putjes opvullen. Met zwarte grond?". Het antwoord van Torensma is niet bewaard gebleven.

Vriendenlust geheel vernieuwd

In mei 1963 bestaat Stormvogels 35 jaar. Zij organiseren een Rondevenen toernooi. Aan de CDK: "Mogen we dan koffie, bier en limonade schenken?". Dit spel blijft jaren doorgaan. Bij elke gelegenheid moet toestemming gevraagd worden. Van de gemeente Wilnis is niets te verwachten want de inspecteur volksgezondheid heeft de kantine afgekeurd. Een verlot A vergunning zit er pas in wanneer de kantine wordt aangepast.

Drie jaar later, in januari 1966, laat de vereniging aan bouw en woningtoezicht van de gemeente Wilnis weten dat het bestaande clubgebouw op Vriendenlust zal worden vervangen. Het voldoet niet meer. "Het gebouw kostte destijds fl. 6.325,-", laat het bestuur weten. Maar van die mededeling ligt de gemeente Wilnis niet wakker. Bij Cindu in Uithoorn probeert men voor een vriendenprijsje rubberoid in handen te krijgen. "Voor het dak op een nieuw te bouwen clublokaal van 10 bij 22 meter om daarin culturele en contactavonden te organiseren. Eerder waren wij van plan dit clublokaal op het gemeentelijk sportterrein te organiseren, maar dat mag niet en dat kost ons nu fl. 5.000,-. Het aangekochte clublokaal moeten we nu op ons eigen terrein plaatsen. De aankoop hebben we zelf gefinancierd. De opbouw is selfsupporting", schrijft Stormvogels aan Cindu.

Ondanks de financiële zorgen floreert het voetbal. Het aantal toeschouwers bij thuiswedstrijden blijft groeien. Een van de gevolgen daarvan is, dat de toegang tot het veld aan Molenland verbeterd moet worden en daar is het waterschap bij nodig. In september 1966 volgt een verzoek om een dam aan te leggen in de sloot die het smalle pad kruist. "Wij willen dat pad verbreden om er met de auto overheen te kunnen, maar het bruggetje over die sloot is te zwak".

Winterswijkse kleidolomiet

Exploitatie van de kantine op Vriendenlust is niet de enige bron van inkomsten. Het voeren van reclame levert ook geld op. In 1962 werd begonnen met twaalf reclameborden rondom het veld. Inmiddels is dat bijna een veelvoud geworden. Maar zoals bij zo veel zaken, ligt ook hier de overheid weer op de loer. De gemeente Wilnis laat weten: "Omdat de sportvelden gelegen zijn buiten de bebouwde kom, in het landelijk deel van de gemeente, dient u voor het voeren van reclame een ontheffing van GS te

Vriendenlust anno 1972

hebben. Dit i.v.m. de schoonheidsverordening van de Provincie Utrecht. Gaarne ontvangen wij details van de reclame op tekening met schaal 1:10 aangeven en vergezeld van een foto van 9x12 cm waarop aangegeven de plaats".

Diezelfde dag komt de postbode met een aanmaning van de burgemeester omdat er in de oude kantine na 23 uur nog steeds dranken geschonken worden zonder vergunning. Prompt daarop een brief van de sportclub aan de CDK om een vergunning voor drank te schenken bij een koninginbal. In april 1966 is het nieuwe clubgebouw 'Vriendenlust' klaar. De VV RK Stormvogels stuurt dankbetuigingen aan de velen die hebben meegeholpen om in drie maanden tijd een clubhuis neer te zetten.

De druk is gelukkig wat van de ketel, zeker nu de velden aan de Hoofdweg alweer een tijdje in gebruik zijn. Nadeel is, dat de aandacht nu verdeeld moet worden over twee lokaties.

De lente van 1966 kondigt zich aan en daarmee ook de grasmat op Vriendenlust. "Wij hebben monsters genomen en opgestuurd naar het Nederlands Landbouwkalkbureau. We hebben kalk te kort. Hoeveel hebben we nodig voor 6000 m²". Antwoord: Winterswijkse kleidolomiet. 750 kg.

Twee jaar later uit het jubileumcomité bezorgdheid over het beheer en het gebruik van Vriendenlustterrein. Ondanks dat er nu ook op de Hoofdweg wordt gespeeld wordt er op Vriendenlust zoveel getraind en gespeeld dat de onderhoudskosten de pan uitrijzen. "Geacht bestuur, wilt u de resterende wedstrijden dan ook gaan spelen op het sportveldencomplex aan de Hoofdweg en wilt u desnoods uitzien naar een trainingsmogelijkheid op het industrieterrein. bijv. langs de verharde rondweg", schrijven zij.

De exploitatie van de kantine krijgt gelukkig een zorg minder. "Zie je wel, de aanhouder wint", zal Stormvogels geconcludeerd hebben wanneer ze als gevolg van de nieuwe drank en horecawet in oktober 1968 vergunning krijgen om op Vriendenlust bier te mogen tappen. Sterker nog, een maand later mag er zelfs gedanst worden. Maar, let wel, waarschuwt de gemeente Wilnis, voor elk evenement moet eerst toestemming worden gevraagd. Dat doet Stormvogels eind december 1968: "Dank voor uw medewerking, maar straks bestaan we 40 jaar. Mogen we dan een borrel schenken?" Antwoord B&W: "Dat is geen zwak alcoholische drank".

In september 1969 komt de Buma weer. "Uit ingekomen informatie menen wij op te maken dat op 7 december 1968 een uitvoering met muziek zou hebben plaatsgevonden. U had geen auteursrechtelijke toestemming. Wilt u de rode kaart

insturen?" Het ging om discotheek King Size. De laatste aanmaning die Stormvogels ontvangt is van 23 december 1969. Stormvogels betaalt stilletjes.

De laatste bedelactie

De barinkomsten uit Vriendenlust en die uit de reclame zijn te gering. Er is meer geld nodig. Misschien wil de Nederlandse Sport Federatie (NSF) over de brug komen. Op 21 oktober 1970 schrijft Stormvogels aan de NSF: "Wij hebben momenteel 300 leden waaronder 240 spelende. 170 jeugd en 70 senioren. Samen vormen die vijf senioren- en elf junioren elftallen. We spelen in de afdeling Utrecht van de KNVB. De hoogste drie seniorenelftallen spelen op Vriendenlust. Dit 1.3 ha grote terrein bestaat uit een gedraineerd speelveld, met afrastering en ballenvangers. Een niet verplaatsbare kantine van 160 m² met aangebouwde kleedkamers. Daarnaast een parkeerplaats van 1000 m². Dicht er bij (achter Voorbij aan de Herenweg te Wilnis red.) is een trainingsveld van 3000 m² met afrastering en verlichting. Na 1975 wordt het huurcontract niet meer verlengd. We kunnen het terrein (Molenland red.) kopen voor fl. 40.000,-, maar dat hebben we niet voor handen. We moeten voor eind dit jaar beslissen. Het complex aan de Hoofdweg is te klein. Er zijn daar slechts drie senioren- en twee juniorenvelden voor twee verenigingen met 30 elftallen. Samen met ons mee zijn dat 44 elftallen. Er is een kantine annex kleedgelegenheid, maar geen ruimte om eigen activiteiten te ontplooien. Kopen van Vriendenlust is voor ons derhalve noodzaak. Wil u ons helpen? Wij zijn lid van de toto".

Op 30 oktober volgt een brief aan B&W te Mijdrecht: "De eigenaar van Vriendenlust wil ons voor fl. 20.000,- hypotheek leveren. We kunnen de helft zelf fourneren. Wilt u ons een langlopend renteloos voorschot van fl. 10.000,- lenen? Graag ook uw hulp om eventueel het tegenover ons terrein gelegen stuk grond van Fa. Bakker in huur te nemen of te kopen. Met onze zelfwerkzaamheid kunnen we de kosten van uitbreiding tot een minimum beperken".

Einde Stormvogels

Het antwoord van B&W heeft lang op zich laten wachten, maar was in feite niet meer nodig. De druk is van de ketel wanneer begin 1971 de verkenningen tussen VVM en Midreth beginnen teneinde de samenwerking om te zetten in een samengaan. Daar zal dan ook de uiteindelijke oplossing voor Vriendenlust gevonden worden. Eerdere en latere ontwikkelingen binnen Stormvogels leest u in de hoofdstukken: "Mijdrecht bouwt een sportcomplex" en "De Fusie".

Mijdrecht bouwt een sportcomplex

Een optimistisch begin

Wat de gemeente Mijdrecht voor VVM in petto heeft, blijkt in april 1961 wanneer B&W van Mijdrecht de gemeenteraad laten weten de aankoop van 4 ha weiland langs de Hoofdweg in de 3^e bedijking te overwegen. De eigenaar is veehouder H. Balder (1924). De gemeente biedt fl. 15.000,-. "Is goed bod voor grond dat niet in uitbreidingsplan ligt", stellen B&W. Balder echter wil fl. 20.000,-. Dat is twee gulden de vierkante meter. De noodzaak is de aanleg van een nieuw gemeentelijk sportterrein want VVM kan i.v.m. het bouwrijpmaken van het industrieterrein niet meer over het veld aan de Industrieweg beschikken. In mei komt de Mijdrechtse gemeenteraad bijeen. Wat blijkt? H. Balder wil drie kavels verkopen. Groot genoeg voor vier sportvelden, een oefenveld en een speelweide voor de rijpere schooljeugd. De speeltuin, die bovendien 's avonds dicht is, is daarvoor te klein geworden. De aanlegkosten worden door B&W geschat op fl. 214.000,-. Zij vragen de raad een krediet van fl. 308.000,-. De kavels liggen tussen de Oosterlandweg en de Oostertocht, haaks op de Hoofdweg. De raad is echter verdeeld, want er dreigt op zondag gevoetbald te gaan worden.

Morrend akkoord

In mei 1961 komt de Nederlandse Heide Maatschappij met, wat ze noemen, een zeer globaal rapport over de aanleg van een sportterrein aan de Hoofdweg te Mijdrecht. De drie kavels zijn hobbelig. De hoogten variëren van 40 cm tot 1,20 meter en dat is nogal wat. De ruimte is net groot genoeg voor vier voetbalvelden, een oefenhoek en een speelweide. Later kunnen er kleedruimten gebouwd worden, stelt de Heidemij. Een simpel tijdelijk houten gebouwtje kost fl. 25.000,-. Een kleedlokaal met douches kost liefst driemaal zoveel. Maar... voetballen op zondag lijkt de aanleg van een gemeentelijk sportterrein in de weg te staan. Na veel vijven en zessen en na twee vergaderingen debatteren, gaat de Mijdrechtse raad in juni 1961 met zeven stemmen voor en zes tegen morrend akkoord met de aanleg van een sportterrein aan de Hoofdweg. Gedeputeerde Staten van Utrecht hebben een maand later minder moeite met de vergunningverlening.

Halverwege december komt de Heidemij met een plan voor een kleedgebouw met in de kleedruimten banken, wasruimten, wasbakken, toilet en twee douches. De wasbakken zijn ook geschikt voor voeten. De kantine bestaat uit een keukentje met aanrecht. Het kleedgebouw voor het korfbalveld wordt eender uitgevoerd, maar omdat die sport ook

door dames wordt beoefend zijn de kleedruimten gescheiden gehouden. De twee gebouwtjes samen kosten fl. 107.500,-. Het hele sportcomplex komt daarmee op fl. 326.000,-. Te duur, melden B&W. Er moet in de kleedgebouwen gesneden worden. Geen probleem, laat de Heidemij weten, dan laten we gewoon de wasgelegenheid weg. Het grote touwtrekken om een kleedgelegenheid annex kantine aan de Hoofdweg is begonnen. Op 30 januari 1962 worden de plaatselijke voetbalverenigingen over de plannen ingelicht en in september daarna krijgt Balder te horen dat hij het terrein moet ontruimen, want de aanleg gaat beginnen. .

Wij Stormvogels eisen

1964 zal een cruciaal jaar worden voor de twee betrokken voetbalverenigingen. Stormvogels is de eerste die reageert op de mededeling dat de gemeente Mijdrecht een sportterrein in gedachten heeft. In december 1963 komen zij met een pakket eisen: "Dank voor uw aanbod aan de Hoofdweg te mogen spelen, maar wij willen het middelste veld als hoofdveld. Ieder weekend op zaterdag en zondag en om de andere week een ander veld ook op zaterdag en zondag. Exploitatie van één kantine door twee verenigingen is moeilijk. Daarom ons voorstel. Laat één partij de kantine beheren. Zij krijgen daardoor meer inkomsten en kunnen een hogere huur betalen. De andere partij betaalt dan minder. Later kan een kantine worden bijgebouwd.

Het oefenveld is niet verlicht. We hebben daarvoor op Molenland nog de vier lichtmasten in de aanbieding. Kosten slechts 650 gulden. Van de vier kleedkamers willen wij er twee voor eigen gebruik. Een andere wens is een toegangshek en een hokje voor kaartverkoop. We spelen momenteel acht wedstrijden per weekend". Een week later volgt weer een handgeschreven briefje. "Mocht er tweede kantine komen, dan willen we daaraan daadwerkelijk bijdragen". Weer een week later: "Er moet ook een toilet komen voor toeschouwers". De laatste eis is van begin januari 1964: "Geacht college op de tekening missen wij toiletten en ballenvangers".

Drie velden is veel te weinig

Op 7 januari 1964 is er voor het eerst contact tussen VVM en Stormvogels. Volgens voorzitter Van der Heijden was het VVM die in juni 1963 als eerste contact had met de gemeente Mijdrecht over het sportcomplex. VVM had altijd gedacht dat Stormvogels van het sportpark geen gebruik zou maken. Voorzitter Bosman van Stormvogels ontkent

Stormvogels 1961 kampioenselftal. Vlnr: A. Voorbij, W. Samson, J. van Wijngaarden, H. Berk, T. de Graaf en W. Duikersloot. Daaronder: B. Griffioen, T. Berk, J. Koek, J. Lelieveld en K. de Zwart

dat en antwoordt dat de huur van het jeugdterrein van Stormvogels medio 1965 afloopt en het terrein aan Molenland door verkoop wordt bedreigd. Stormvogels is hierdoor juist afhankelijk geworden

Geen schijn van kans
 50 Dat er ambtelijk aan het sportterrein hard gewerkt wordt, laat eind januari een interne notitie van de directeur openbare werken Gasse zien:

en over de verlichting zullen wij ons beraden. Over de lichtmasten hoort u nog van ons. Wat de beschikbaarstelling van de kleedruimten betreft. Dit hangt af van het aantal velden dat u in gebruik krijgt. Een eenvoudig kaartverkoopgebouwtje hebben we in overweging", aldus B&W.

Even later weer een brief van de gemeente Mijdrecht. Er is contact geweest met de Heidemij. Daaruit blijkt dat hetgeen de clubs willen nogal wat kost. Het gaat om ballenvangers van verduurzaamd gaas, een houten hokje voor kaartverkoop en ook nog eens drie gemetselde urinoirs. Meestal plaatsen voetbalverenigingen dat allemaal zelf. "Het zou ons dan ook aangenaam zijn indien Stormvogels en VVM dit voor eigen rekening nemen", stelt de gemeente voor. Maar daar blijft het niet bij. Tot overmaat van ramp gaat ook de provinciale adviseur sportzaken dwarsliggen. Het geprojecteerde kleedgebouw moet eenvoudiger. En wat gebeurt er? De Heidemij haalt nu ook de CV en de warmwaterboiler uit het plan! Het kleedgebouw annex kantine dreigt kind van de rekening te worden.

Een ambtelijk advies

Op 19 mei 1964 wordt de voetbalvereniging Midreth opgericht. Zij willen volwaardig meedoen en verzoeken de gemeente Mijdrecht met hun bestaan rekening te willen houden. Dat wordt toegezegd. In juli krijgen B&W uit ambtelijke hoek advies over het verhuren van de velden:

"Stormvogels staat op ranglijst van de KNVB het hoogst genoteerd en heeft veel supporters. Ze spelen op Molenland, maar het veld voldoet niet meer. Stormvogels heeft twee keer zoveel elftallen als VVM nu heeft. VVM en Midreth hebben ieder vier zaterdag-elftallen. VVM heeft daarnaast nog één zondag-elftal. Stormvogels heeft tien elftallen. Voorstel: Voor Stormvogels één hoofdveld en Molenland aanhouden. Voor VVM één hoofdveld. Voor Midreth het bijveld. Midreth moet eerst laten zien wat ze waard zijn. Algemeen onderhoud in handen van gemeente houden, het spelmateriaal niet. Een sluitende exploitatie is onhaalbaar. De subsidie nu is voor Stormvogels en VVM fl. 300,- per jaar. Stormvogels betaalt voor veld Molenland aan de gemeente Wilnis fl. 750,- per jaar. VVM daarentegen betaalt slechts fl. 250,- per jaar aan landhuur. Ons voorstel is dat elke vereniging fl. 5,- per wedstrijd betaalt. Kantine verhuren aan de meestbiedende (onafhankelijk). Oefenveld voor ieder volgens verplicht rooster. Verhuur aan B&W zien te laten delegeren. (Moet raad over beslissen)", aldus de notitie.

Over wie gaat het nu allemaal?

Tot nu toe zijn alleen de voetbalverenigingen gekend in de plannen voor het sportterrein aan de Hoofdweg. In september 1964 klopt de korfbalvereniging DIOD aan bij de gemeente. "De korfbalclub is nergens in gekend. Wij willen ook een veld", stelt A. Outshoorn. Antwoord gemeente: "Het korfbalveld met kleedgelegenheid komt pas 2e helft 1965 klaar."

De korfbalvereniging DIOD telt 25 senioren en 20 aspiranten. Eén twaalfstal speelt in de competitie. Een ander twaalfstal speelt samen met een club in Uithoorn. Daarnaast is er ook nog een aspiranten twaalfstal. Hun veld aan de Marijkelaan/Hoofdweg is nat, de kleedaccommodatie is onvoldoende en erger nog, D. Van der Helm wil een deel van hun korfbalveld kopen voor woningbouw. Kortom DIOD zit in de gevarenzone.

Volgens opgave telt Stormvogels in 1964 198 leden, waaronder 175 spelers. Die zijn opgedeeld in 72 senioren en 99 junioren. De senioren hebben vier elftallen in de competitie en twee elftallen veteranen buiten de competitie. Verder zes elftallen junioren in de competitie. Twee hiervan hebben 40 spelers die regelmatig wisselen. De senioren spelen op zondag, de junioren op zaterdag. Stormvogels heeft een ledenstop.

VVM telt 131 leden met 116 spelers. 64 senioren en 52 junioren. De senioren hebben vijf elftallen in de competitie. Eén elftal speelt op zondag, de andere vier spelen op zaterdag. De junioren hebben vier elftallen in de competitie. Deze spelen allemaal op zaterdag. Ook VVM heeft een ledenstop.

Midreth heeft 68 spelende leden waaronder 35 senioren en 33 junioren. Aan de competitie wordt niet meegedaan. Het voornemen is één elftal veteranen, twee elftallen senioren en jeugd-elftallen. Gelet op de huidige situatie aan de Hoofdweg hooguit twee wedstrijden per weekend/veld. Voor de junioren is dat drie. Dat betekent per week maximaal acht wedstrijden. "Als Stormvogels Molenland aanhoudt dan is een sluitende competitie mogelijk", aldus Midreth.

Maar Stormvogels haakt af

De verdeling van de velden blijft een moeilijk onderwerp van discussie. De door de gemeente ingestelde commissie ad hoc is er ook van overtuigd dat drie terreinen onvoldoende is. Zij vragen zich af of DIOD met het huidige terrein kan volstaan. Zo ja, dan kan het geprojecteerde korfbalterrein en de kleedaccommodatie vervallen, maar dan moet hun bestaande korfbalveld wel verbeterd worden. In dat geval krijgen Stormvogels en VVM ieder een

hoofdveld en een jeugdveld. Midreth alleen een hoofdveld. Iedere vereniging is voorts verantwoordelijk voor ieders velden. Wat de kleedlokalen betreft: In het ontwerp zitten in het kleedgebouw vier kleedlokalen voor voetbal en twee kleedlokalen voor korfbal. Deze laatste kunnen voor voetbal geschikt gemaakt worden als blijkt dat DIOD met het bestaande veld, na opknappen, genoeg neemt. Het grootste probleem is en blijft dat één kantine te klein is voor alle verenigingen.

Het spel om de knikkers gaat verder. Eind november 1964 volgt een handgeschreven brief van RK Stormvogels aan VVM. "Drie verenigingen maken aanspraak op spelen op het sportcomplex. Het lijkt o.i. onmogelijk bij de gemeente te pleiten voor meer dan één kantine. Dat Midreth geen aanspraken kan en mag maken op het gemeentelijk sportcomplex, zoals uw voorzitter mondeling meedeelde, lijkt ons een fictie. Deze vereniging bestaat nu eenmaal en door wiens schuld laten wij in het midden. Dus kan de gemeente hen niet weigeren. Drie afzonderlijke kantines is niet haalbaar. Toen wij in het voorjaar 1964 (Midreth was er toen nog niet. red.) bijeenkwamen lagen de feiten heel anders. Het had toen waarschijnlijk tot succes kunnen leiden. Nu ziet ons bestuur geen heil meer in een gezamenlijk streven en heeft dan ook besloten om deze samenwerking met uw vereniging af te breken". De reactie van VVM laat niet lang op zich wachten: "Wij betreuren dat u het overleg m.b.t het nieuwe sportpark afbreekt omdat er nu drie kandidaten zijn om er te spelen en die naar uw mening geen toestemming zullen krijgen ieder een afzonderlijke ruimte te bouwen".

Weer praten

December 1964 wordt een cruciale maand. De gemeente Mijdrecht, die inmiddels op de hoogte is van het afhaken van Stormvogels, wil met de drie verenigingen afzonderlijk praten. De eerste bijeenkomst is met Midreth. Aanwezig is de commissie ad hoc. Daarin zitten namens de gemeente de heren G. Gassman (voorzitter), J. Putman, G. Westerdijk (leden) en H. Arts (secretaris). Van Midreth zijn aanwezig J. Verburg, N. v.d. Horst en H. Korver. Drie velden is te weinig. Op de plaats van het geprojecteerde korfbalveld en de speelruimte kunnen straks twee velden gemaakt worden. Er is dan ruimte genoeg voor vijf velden, zeker als Stormvogels in Wilnis blijft spelen. Midreth kan dan een hoofdveld krijgen. Dit is gebaseerd op de huidige sterkte. De kleedaccommodatie en de kantine kunnen niet in gemeenschappelijk beheer of apart. De verenigingen zal gevraagd worden of ze zelf iets kunnen en willen bouwen eventueel met financiële hulp.

Voor Midreth is dit allemaal nieuw. Ze hebben over dit alles niet eerder nagedacht. Stormvogels als grootste moet maar de leidraad nemen.

Even later volgt de bespreking met Stormvogels. Aanwezig zijn de commissie ad hoc en de heren N. Bosman en P. Blok. Stormvogels wil wel meewerken aan zelfbouw, maar betwijfelt of dit in samenwerking met de anderen kan. De mogelijkheden en capaciteiten liggen nu eenmaal verschillend. Stormvogels laat weten dat de KNVB leningen verstrekt van maximaal 1000 gulden tegen 3%. De Nederlandse Sport Federatie (NSF) zou nog verder gaan. Het aanhouden van Molenland zal voor Stormvogels erg duur worden, ook als de gemeente het maaien verzorgt.

Tenslotte de bespreking met VVM. Aanwezig zijn de heren H. v.d. Heijden, Meijer en de commissie ad hoc. VVM wil het hoofdveld dat het dichtst bij de kleedaccommodatie ligt. VVM wil voorts een eigen home. Drie kantines is niet haalbaar. Onderlinge besprekingen zijn moeilijk vanwege de ontstane verwijdering. VVM overhandigt een schets gebaseerd op het plan van de Heidemij. De kantine in die schets is vergroot en in tweeën te delen door een vouwwand. Ook het aantal kleedkamers is vergroot. De gemeente bouwt het geheel en verhuurt. Iedere vereniging heeft dan een eigen kantine en huurt van de gemeente. Midreth kan een van de kantines onderhuren van beide verenigingen

Uitzien naar noodoplossingen

Eind december de vierde bijeenkomst. Ondanks de verwijdering vergaderen de drie clubs samen in het parochiehuis te Mijdrecht. Onderwerpen zijn de

verdeling van de velden en de lokalen in de kleedaccommodatie. Zes kleedlokalen voor VVM, Midreth en Stormvogels. In ieder lokaal een wasgelegenheid, berghok, toiletten en daarnaast een scheidsrechtterruimte. De verdeling van de velden wordt, tegen de verwachting in, bijna geruisloos overeengekomen. Ieder een eigen clubgebouw blijkt een taaiere materie. Stormvogels wil een gebouw van 200 m² en het moet los staan van de kleedlokalen, vinden de Vogels. VVM heeft geen eigen clubgebouw, maar alleen een veel te klein kleedlokaal tegenover de watertoren. Midreth wil wel een eigen lokaal, maar staat niet te dringen. Het gaat dus om één clubgebouw voor drie verenigingen. Het gebouw kan komen op het oefenterrein. Financiering? Een renteloze lening via de NSF, verder acties bij zakenmensen, stroopwafels en zo. Maar Midreth wil niks van de NSF weten. Dat geld komt uit de toto en daar zij ze uit principe tegen.

Begin 1965 schrijft Stormvogels aan de gemeente. "Help ons met het bouwen van een eigen clubgebouw. Dat aan Molenland is te klein en overbezet vanwege een groot aantal cursussen dat er wordt gegeven in het kader van de sport. Wij willen vooral de jeugdvorming uitbreiden, maar er is geen ruimte. Wij willen daarom op het sportterrein aan de Hoofdweg een eigen gebouw plaatsen. De KNVB wil ons fl. 10.000,- lenen tegen 3%. Wil de gemeente hiervoor borg staan?" Het antwoord komt een maand later. Gassman van de sportcommissie heeft een architect uit Huizen ingeschakeld. Het is de heer Kooij en deze laat tekeningen van een kleedaccommodatie annex kantine zien. Iedereen is blij. Twee verdiepingen zelfs. Boven een grote en een kleine kantine. Eén van de verenigingen moet dan bij de andere te gast. Weer een domper, want niemand wil dat. Iedereen houdt vast aan een eigen kantine. Stormvogels vooral om de financiën op peil te houden. De gemeente is onwrikbaar en blijft bij één kantine voor drie verenigingen. Als dat zo blijft, dan wil Stormvogels de kleine kantine voor zichzelf.

De velden zijn klaar

In maart 1965 zijn de drie clubs weer bijeen. Voorlopig geen kleedlokalen, u zult iets tijdelijks moeten plaatsen, hebben B&W laten weten. Voor wiens rekening, is van later zorg. Stormvogels overweegt een oude directiekeet. In augustus 1965 zijn de velden klaar. De Heidemij krijgt opdracht elf doelen te plaatsen, ballenvangers, toegangshekken, twee toegangshokjes en doorgangen tussen de velden te verzorgen. In september wordt gesproken over de definitieve bouw van een kleedaccommodatie volgens het plan van architect Kooij. Stormvogels laat dan blijken een semipermanent gebouw te willen plaatsen. Dit kan niet, stelt de gemeente. U dient dan ook te stoppen

met de reeds aangevangen bouwactiviteiten. U mag een noodkleedgelegenheid plaatsen die niet groter is dan wat VVM en Midreth nu hebben staan en op dezelfde rooilijn. U mag daarnaast ook een noodkleedgelegenheid voor de jeugd neerzetten nabij het jeugdvoetbalveld, maar niet groter dan het noodgebouw dat VVM daar al heeft staan. Er zit niets anders op dan dat Stormvogels de plaatsing van een directiekeet van 6x26 meter, aangekocht van Johnson Wax moet annuleren. Stormvogels is boos. "Wij zijn gedupeerd door uw besluit de bouw van ons onderkomen te stoppen. We hebben alles al betaald en gefinancierd en zelfs de huur van het jeugdveld aan de Herenweg te Wilnis opgezegd."

Geen geld voor kleedlokalen

November 1965. De velden zijn al een tijdje opgeleverd en aannemer Verwelius kan eindelijk met de bouw van de kleedaccommodatie beginnen. Als er een oefenveld komt, dan dienen Stormvogels en VVM een deel van het gebruiksrecht af te staan aan Midreth, laat de gemeente weten. Verder geen doelschieten op een hoofdveld en geen toeschouwers laten meedoen. U mag wel vlaggemasten op de vier hoeken van het hoofdvoetbalveld plaatsen.

In februari 1966 zijn de vier huurders weer bijeen. Aanwezig zijn J.Coers, provinciaal adviseur en G. Gassman en H. Westerdijk namens de commissie ad hoc. Verder de heren P. Blok en W. Westenbrink namens Stormvogels, G. van der Meijs en W. Wolfrat namens VVM, H. Korver, A. Ramp en J. van der Wilt namens Midreth en C. Westerdijk, J. Wilhelm en C. Pauw namens DIOD.

De gemeente heeft al fl. 350.000,- geïnvesteerd in het complex en wil dat de provincie Utrecht ook meebetaalt. Dat is prima, meldt de provincie, mits de verenigingen ook meedoen. De totale kosten van het kleedgebouw met kantine voor voetbal en idem dat voor korfbal bedragen twee ton. Verwacht wordt dat de verenigingen daaraan fl. 40.000,- bijdragen. Volgens W. Wolfrat zal dat niet lukken want de verenigingen zitten al aan de grens van de kas vanwege de kosten voor de noodvoorzieningen. Er zit niets anders op dan weer met de pet rond te gaan en een geldinzamelactie te houden.

Wij kunnen u niet helpen

In mei 1966 komt de eerste teleurstelling. De Heidemij rapporteert: "Er is nu één seizoen gespeeld. De velden blijken onbespeelbaar. Er zijn diverse tekortkomingen. De regenwaterafvoer deugt niet. Er zijn fouten gemaakt. De gedempte sloten zakken na en de drainage is kapot". Volgens bouw en woningtoezicht is de oplevering destijds niet goed gebeurd. Ander vervelend nieuws is dat de bouw van de kleedlokalen stagneert omdat de financiering niet rond komt. Dit komt mede omdat de

geldinzamelactie stroef loopt. Er ontbreekt nog ca. fl. 20.000,-. Er zit voor de bouwcommissie niets anders op dan de NSF in te schakelen. Zij schrijven: "In 1965 zijn vijf voetbalvelden en een korfbalveld tot stand gekomen. Nu is nodig een kleedgelegenheid met tien kleedkamers voor voetbal en een kleedgelegenheid met twee kleedkamers voor korfbal. De kosten hiervoor zijn twee ton. Wij kunnen als bouwcommissie geen beroep doen op totogelden, maar wel als twee verenigingen. De gemeente draagt één ton bij. De provincie Utrecht wil meedoen voor fl. 40.000,-, wijzelf kunnen ook ook fl. 40.000,- bijdragen. Kunnen we bij de NSF op fl. 20.000,- rekenen?". Het antwoord van de NSF is teleurstellend: "Omdat de gemeente eigenaar van de accommodatie is, kunnen wij u tot onze spijt niet helpen. De vereniging moet eigenaar zijn".

De gemeente stelt alleen maar eisen

In februari 1967 besluiten B&W om aan Stormvogels in gebruik te geven, het tweede hoofdvoetbalveld vanaf de Oosterlandweg en het jeugdvoetbalveld naast het korfbalveld. VVM krijgt het derde veld vanaf de Oosterlandweg en het daarnaast gelegen jeugdvoetbalveld en Midreth het aan de Oosterlandweg gelegen hoofdvoetbalveld. DIOD krijgt het korfbalveld. Dit geldt voor de periode 15 augustus 1966 tot 1 juli 1967 of zolang de competitie dat noodzakelijk maakt. Het hoofdveld huren kost jaarlijks 500,-, het jeugdveld kost 250,- en het korfbalveld 75,-. Betaling in twee termijnen aan de gemeenteontvanger. De verenigingen kunnen onder voorwaarden gebruik maken van de oefenvelden. Het maaien en bemesten gebeurt voor rekening van de gemeente. Het overige onderhoud is voor de verenigingen. Het is verboden een veld aan derden in gebruik te geven. Geen banken, geen opstallen, geen consumptietenten of reclame. Ook nergens veranderingen aanbrengen. Op weekdagen kunnen B&W de velden in gebruik geven aan de scholen. Wanneer de verenigingen niet thuis spelen, behouden B&W zich het recht voor over de velden te beschikken zonder daarvoor de gebruiksvergoeding te verminderen. Op zon- en feestdagen mag voor 12 uur niet gespeeld worden.

Langzaam keert het tij

Op 12 juni 1967 wordt in de gemeente Mijdrecht een sportraad opgericht om op die manier te proberen controle te krijgen over de ontwikkelingen op sportgebied. In november start na vijf jaar gehakketak eindelijk het heiwerk voor het kleedgebouw. Maar... laten B&W weten, er is geen geld voor banken voor de toeschouwers.

De onderlinge sfeer wordt er niet beter op, men gaat op kleine dingen letten. VVM klaagt, dat wanneer zij met het eerste elftal op het gemeentelijk sportveld spelen en Stormvogels met een lager elftal ook, dat

de toeschouwers van Stormvogels gratis bij VVM komen kijken omdat het hek open blijft staan.

In april 1968 krijgt Stormvogels de gemeente op zijn dak. "Wilt u de betonfundering verwijderen". Het gaat om de gestaakte bouw van het kleedgebouw. Stormvogels vindt het wil mooi zo en wil dat de gemeente daaraan meehelpt. Even later de volgt de reactie van de gemeente: "Wij nemen geen genoegen met uw mededeling dat u ons verzoek voor kennisgeving aanneemt". In augustus volgt de opdracht ook de noodlokaliteiten te verwijderen i.v.m. de aanleg van een oefenveld. Na veel discussie krijgt Stormvogels het voor elkaar dat de gemeente de betonfundering opruimt, maar de noodgebouwtjes moeten ze zelf opruimen. B&W: "Wij hebben u destijds schadeloos gesteld door de betonfundering te verwijderen. U dient zelf te zorgen dat de noodvoorzieningen worden weggehaald. Dat was destijds afgesproken".

Een maand later wordt VVM door de gemeente op het matje geroepen. VVM heeft op zondag 23 februari 1969 gespeeld op een hoofdveld en een bijveld en daar, ondanks de slechte toestand van de grasmat en het feit dat de KNVB amateurvoetbal had afgelast, schade veroorzaakt. De gemeente wil de schade van fl. 1250,- verhalen, maar laat het dit keer bij een waarschuwing. De volgende keer zal dit met terugwerkende kracht alsnog plaatsvinden en als de aanwijzingen van de gemeentelijke consul weer niet worden opgevolgd, volgen strenge straffen, W.g Dr. J. van der Haar en J.G.A. Koedam.

In mei 1970 is het weer raak. B&W laten Stormvogels weten dat maaien op Molenland, voor de twee elftallen die daar spelen, fl. 1.000,- per seizoen kost. Dit kan niet langer gelet op gelijke behandeling. Stormvogels moet met die elftallen maar naar de Hoofdweg komen. Dat ze dan een eigen home verliezen, moeten ze maar voor lief nemen. Maar dat wil Stormvogels niet. Kost wat kost willen ze op Vriendenlust blijven. Het is dan de gemeente Wilnis die de pijn financieel wat wil verzachten. Omdat Stormvogels tenslotte ook een Wilnise vereniging is wil die gemeente niet achterblijven. Voor de 85 van de 275 leden die in Wilnis wonen krijgt de vereniging over 1970 85/275x17x fl. 150,- = fl. 788,18 subsidie uitbetaald.

Ook op korfbalgebied is er nieuws te melden. Op 1 mei 1969 wordt door enkele leden van de Vinkeveense korfbalclub 'De Vinken' de korfbalvereniging Atlantis opgericht. Atlantis wordt daarmee gelijk de hoofdgedagide voor het geprojecteerde korfbalveld en komt in een gespreid bedje. Jammer dat DIOD er niet in geslaagd is haar leden te behouden en ter ziele is. Jammer vooral

voor de leden, ze moeten of over naar Atlantis of stoppen met korfbal. Tenslotte het allerlaatste nieuws: Het sportveldencomplex zal op 15 augustus 1970 officieel worden geopend

De fusie

De aanleg van het gemeentelijk sportterrein, de problematiek daar omheen en de noodzaak voor een gezamenlijk optreden hebben de drie verenigingen zover bij elkaar gebracht dat de eerste tekenen voor een samengaan merkbaar worden. Ze worden daarbij geholpen door publicaties in de plaatselijke pers die daar al enige tijd op inspelen. De gemeente Mijdrecht wordt als maar groter, maar daar is op voetbalgebied bitter weinig van te merken. Drie clubs die al jarenlang in een onderafdeling uitkomen met maar één in de hoogste klasse. De reden? Onvoldoende potentieel. Goede spelers zoeken het al geruime tijd buiten de gemeente omdat ze bij de plaatselijke voetbalclubs niet tot hun recht komen. Dat daar wat aan gedaan moet worden is ook de mening van de politiek. Te gek voor woorden. En dan dat geruzie tussen de drie om de eigen kantine. Die problemen zijn simpel op te lossen wanneer ze samengaan. Dan hoeven ze straks ook niet moeilijk te doen over de verdeling van de huurpenningen. De eerste bijeenkomst van de afgevaardigden van de drie is eind januari 1971. De onafhankelijke voorzitter heet Joh. Verweij. Hij is directeur van de gelijknamige drukkerij in Mijdrecht. Aan de orde komt de organisatie van een mogelijk nieuwe vereniging. Geschetst wordt een algemeen bestuur waarin zeven leden. Een onafhankelijk voorzitter en afgevaardigden uit de besturen en de afdelingen. Voorts Vriendenlust. Dat kan aangekocht worden, maar dat moet dan wel voor 1 mei gebeuren, anders vervalt het recht van koop. Het recht van huur loopt tot 1975.

In februari 1971 zijn de drie weer bijeen. VVM heeft interne problemen. Het gaat om bepaalde personen in bepaalde functies, die een fusie niet zien zitten. In het Stormvogelsbestuur zijn vijf leden vóór fusie en twee tegen. Het bestuur van Midreth heeft van de leden carte blanche gekregen. Ze mogen doen en laten wat ze willen. Besloten wordt één jaar overgangsbestuur en vervolgens twee jaar een bestuur waarin twee vertegenwoordigers van elk der drie verenigingen. Vriendenlust blijft gehandhaafd voor de hoofdelftallen in de zondagcompetitie. Ook de huidige trainers blijven gehandhaafd, als zij dat willen. Besloten wordt tot een Algemeen Bestuur (AB) van zeven leden waarin drie vaste leden, een neutrale voorzitter en één lid uit elke afdeling. Na veel discussie wordt de invulling van de afdelingen:

Afdeling 1. De zaterdag senioren. Daarin nemen zitting twee leden van VVM, twee van Midreth en

één van Stormvogels. Uit deze groep wijst VVM één lid aan voor het AB.

Afdeling 2. De jeugdafdeling. Daarin komen drie leden van Stormvogels, twee van VVM en twee van Midreth. Midreth wijst vervolgens een lid aan voor het AB.

Afdeling 3. De zondag senioren. Daarin nemen zitting drie Stormvogels en twee VVM-ers. Stormvogels wijst een lid aan voor het AB.

Het AB telt dan zeven leden. Afgesproken wordt dat alle drie verenigingen op 26 februari 1971 een ledenvergadering houden.

Eerst nog wat puntjes op de I

Maart 1971. Weer een gezamenlijke vergadering. De leden van Midreth stemmen zonder meer in fusiebesprekingen te starten. Bij Stormvogels is dat moeilijker. Slechts 50% van de leden is komen opdagen om hun mening over de fusie te geven. In principe is Stormvogels er voor besprekingen te starten. Heikel punt is de jeugd gezien het grote aantal jeugdleden want daar is onvoldoende over gesproken. VVM heeft ook bezwaren. Het bestuur ligt met elkaar overhoop en een twee-derde meerderheid is vooralsnog niet haalbaar. Ook de gemeenschappelijke kantine ligt nog steeds moeilijk. Stormvogels claimt het alleenrecht voor het beheer door eventueel aankoop.

Een week later het vervolg. VVM blijft verdeeld. Dat probleem moet eerst worden opgelost, meldt voorzitter Joh. Verweij. Het is vooral H. Meijer van VVM die tegen is en die de heer W. Bos vervangt. Midreth dreigt er mee te stoppen als VVM de zaak intern niet oplost.

In de vijfde vergadering zijn de drie verenigingen vergezeld van de jeugdbesturen. Doel van de fusie is om te komen tot een sterke vereniging om een hoger peil te bereiken en meer publiek te trekken. Midreth neemt de leiding en komt met twaalf punten die stuk voor stuk worden behandeld. Het gaat daarbij hoofdzakelijk over de jeugd en indelen van de leeftijdsgroepen. Onverwacht onstaat er discussie over zondagvoetbal op Vriendenlust. Voorzitter Verweij krijgt er genoeg van: "Er is daar 40 jaar gevoetbald, dit punt moet haalbaar zijn", stelt hij vast. En dat wordt het.

Het eindrapport

Een paar weken later komt de fusiecommissie weer bijeen. VVM is omgedraaid. Het bestuur blijkt plotseling unaniem achter de fusie te staan. De gemeente is inmiddels ingelicht over het voornemen tot fusie en het besluit van de drie om de kantine annex bestuurskamer tien jaar lang voor fl. 6.000,- huur per jaar te exploiteren. De gemeente moet dan wel garant staan voor uitbreiding van het aantal

Nog even terug naar Midreth

Alvorens we verder gaan met de nieuwe vereniging, nog even terug naar 1964. Jan van der Wilt, zelf in die tijd enthousiast speler bij VVM en betrokken bij oprichting van Midreth, geeft 42 jaar na dato zijn visie op dat gebeuren. Uit door hem bewaarde stukken blijkt dat VVM op 5 mei 1964 een algemene ledenvergadering (ALV) uitschrijft waarin de leden onder meer gevraagd zal worden hoe zij er over denken om weer op zondag te gaan voetballen. Er zijn inmiddels weer genoeg spelers die dat willen. Normaal gesproken komt er bij een ALV slechts een klein deel van de leden opdagen. Tot zijn verbazing ziet hij die dag het Nutsgebouw boordevol mensen. "Wel honderden". Wat blijkt? De zondagvoetballers hebben een aantal medestanders overgehaald naar die vergadering te komen en daar hun stem uit te brengen. Het gevolg is dan ook dat de vergadering besluit het zondagvoetbal weer op te pakken. Een paar dagen later laat Jan van der Wilt een brief uitgaan naar de tegenstemmers om op 19 mei 1964 bijeen te komen in de Chr. Nat. School te Bozenhoven om daar over dat besluit beraad te voeren. Op 26 mei al volgt een tweede vergadering waarin besloten wordt onder de naam Midreth een nieuwe sportvereniging op te richten en met VVM te overleggen hoe het veld aan de Industrieweg zal moeten worden gedeeld. Ondanks het feit dat ze bij VVM op zaterdag kunnen voetballen, besluiten dertig zaterdagspelers van VVM over te gaan naar Midreth.

In Het Streekblad van 28 juni legt voorzitter J.H. Verburg van Midreth het kernpunt van de schuld van het uittreden bij de weinig soepele houding van het VVM bestuur en niet bij het voetballen op zaterdag of zondag. Hij wil VVM dan ook niet zien als een club "die moet worden gedoodverfd, maar als een vereniging van sportbroeders die er de voorkeur aan geven op zondag te voetballen". Prompt volgt in De Dorpsstem de reactie van VVM voorzitter H. van der Heijden: "VVM is een vereniging die zijn leden de gelegenheid geeft om hun sport zowel op zaterdag als op zondag te beoefenen. Drie elftallen en vijf jeugdelftallen voetballen in de zaterdagafdeling en één elftal voetbalt in de zondagafdeling van de voetbalbond". Hij begrijpt het uittreden dan ook niet. Opmerkelijk is dat Midreth twee jaar later probeert de breuk te helen, maar het nieuwe VVM bestuur, onder leiding van G.M. Van de Meijs en secretaris W. Wolfrat, wil niet ingaan op die poging tot hereniging.

Sportief gezien moet Midreth zich het eerste jaar waarmaken in vriendschappelijke wedstrijden, want pas in 1965 kan met de competitie worden begonnen. Dat jaar worden ook de velden aan de Hoofdweg opgeleverd. Op zaterdag 18 september 1965 speelt Midreth op hun eerste eigen veld aan de Hoofdweg de eerste thuiswedstrijd. De aftrap wordt verricht door burgemeester Van der Haar. "Toen pas merkte ik hoe weinig onze burgemeester van voetbal wist", aldus ex. voorhoedespeler Jan van der Wilt.

Midreth 1 zaterdagcompetitie 1965/1966: V.l.n.r. bovenste rij. Klaas Pauw, Henk Korver, Leo Schaaders, Hans Korver en Jan van der Wilt. V.l.n.r. onderste rij: Koos Kranenburg, Jaap Kranenburg, Jan Verweij, Meindert Kramer, Maarten van Scherpenzeel en Bram de Vries. Archief: J. van der Wilt

Argon is een feit.

Het eerste jaar

Een half jaar met elkaar praten over samengaan en de regelmatige onderlinge contacten hebben het gevoel om als eenheid naar buiten te treden enorm versterkt. Iedereen wil er tegenaan. Maar fuseren doe je niet zo maar. Het nieuw gevormde bestuur moet alle zeilen bijzetten om alles in goede banen te krijgen. Elke maand komen ze bij elkaar om de financiën en vooral het spelersmateriaal in de gaten te houden. De grootste problemen vormen de inning van de contributiegelden en het formeren van de jeugdafdeling. Stel je voor 400 spelers van diverse komaf en oorsprong die vóór het nieuwe seizoen begint even bij elkaar moeten worden gebracht. Daarnaast wringt het tekort aan speelvelden en de beperkte trainingsmogelijkheden. Hoe krijgen we de gemeente straks zover dat er velden bijkomen, is de grote vraag.

Argon is de naam geworden van de nieuw gevormde vereniging. De naam zou uit het Grieks komen en heerser of leider betekenen meldt de website van Argon anno 2006. De vele meldingen op internet houden het op een edelgas. Het doel van de fusie is bereikt, constateert secretaris Wolfrat tevreden in zijn eerste jaarverslag. Hij laat niet na de velen die zich ingezet hebben bij naam te noemen en hen te bedanken voor hetgeen gerealiseerd is. Hij roemt de versterkte banden met de plaatselijke politiek, met name de rol van de nieuwe burgemeester Haitsma, die niet nalaat persoonlijk aanwezig te zijn wanneer Argon weer eens thuis speelt. Dit alles blijft niet onopgemerkt bij de bestuurders van de samengevoegde verenigingen, die in het verleden genoeg problemen met de plaatselijke overheid hebben meegemaakt. Jammer alleen dat er nog zoveel sportmensen in Mijdrecht zijn die de fusie niet zien zitten en die het niet kunnen laten zich af en toe te uiten.

N° 17918 **K.N.V.B. ALLEEN DIT FORMULIER BESCHRIJVEN**

	1	2	3	4	5	6	7	8
NOAD-MVV								
Van-Rapst JC								
D.O.S. Eindhoven								
V.V.V. Feijenoord								
P.S.V.-B.V.V.								
De Voetbalclub-S.V.V.								
Roda Sport-Alkmaar								
Grachtchap-Helmondia '95								
Helmond-Vitesse								
Vitesse-Be Quick								
Wilhelmina-Hilversum								
ONA-Zeist								
Sparta-G.V.A.V.								
Blauw-Wit-EDO								
Zwaarte-Go Ahead								

MINIMUM DEELNEMING 2 KOLOMMEN

A WEEK **1** 24-2-97

NAAM: _____
ADRES: _____
WOONPLAATS: _____
VERENIGING: _____

De voetbaltoto. Argon wel, Midreth niet

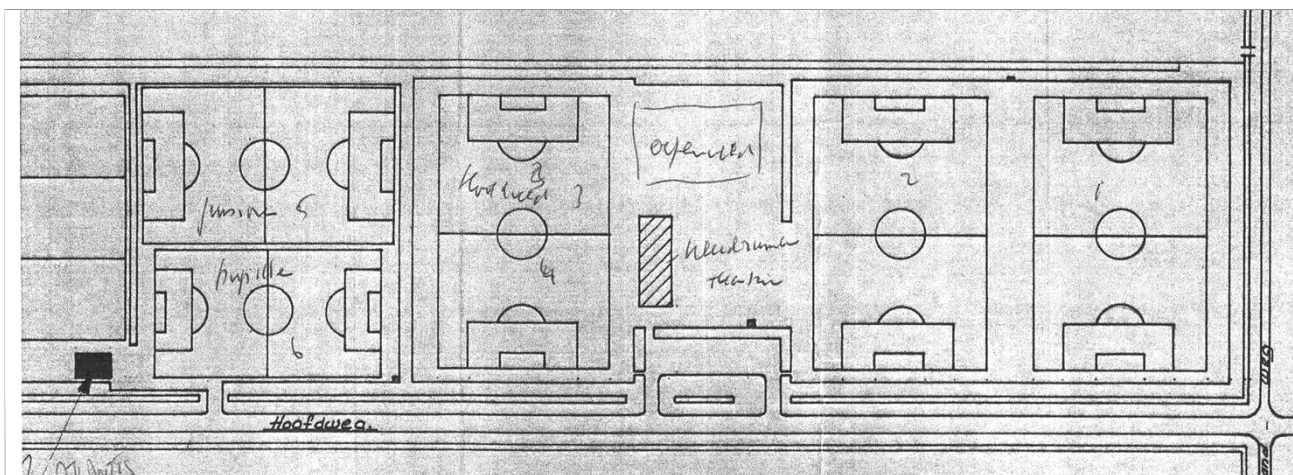
VVM kijkt nog even terug

Met name VVM heeft het er nog steeds moeilijk mee. De fusie betekent einde VVM, dus einde zelfstandigheid. Onder het kopje 'Zelfwerkzaamheid' schrijft VVM Nieuws in augustus 1971 onder meer: "Herinneren wij u slechts aan het oude terrein bij de watertoren. Het hele jaar door was er wel iets te doen en altijd was het liefdewerk. De verhuizing naar de Hoofdweg kostte ons veel geld, maar door zelfwerkzaamheid kon het hoofd boven water worden gehouden. Een kleedlokaal met buffetje werd aangekocht. Het geld daarvoor moest worden geleend. Zelfwerkzaamheid was de garantie voor die lening. Belangeloos stonden enkele dames aan dat buffetje. 's Winters een koude bedoening. De voetbalpool, een grote inkomstenbron werd belangeloos door enkele enthousiaste vrijwilligers uitgevoerd. Net zoals het clubblad en de supportersclub. Doel was de club financieel sterker te maken. Waarom ik dit schrijf? Ik zit nu twee maanden tegen Argon aan te kijken en de schrik slaat me om het hart. De opzet van Argon is een dolksteek voor de zelfwerkzaamheid. Het bestuur verkracht dit. Er moest een strakke lijn komen en nergens is geld voor. Waarom nu wel akkoord dat de ophalers van de voetbalpool 10 cent per formulier krijgen. Dat was bij VVM liefdewerk. Bij Stormvogels was dit al enige tijd de gewoonte geworden. VVM leverde het laatste seizoen 8000 formulieren in. Met Stormvogels worden dat er straks 16000. Ofwel 1600 gulden dat niet in de kas komt. Het kantinepersoneel werd ook op Stormvogels afgestemd. Weer een bedrag verloren. Geldt ook voor Vriendenlust. Straks krijgt ook de lijntrekker een vergoeding. VVM nieuws gaat verdwijnen er komt een weekblad voor in de plaats net als bij Stormvogels. Wie betaalt dit allemaal? Zelfs de post blijkt te zijn ingeschakeld voor het versturen van oproepen tot spelen. Zaterdag komen er 30 elftallen in het veld. Driehonderd spelertjes en nog eens 200 kaarten a 20 cent". (einde citaat)

Is alles nu echt onder controle?

De bundeling van de financiële reserves laat toe dat Vriendenlust door Argon kan worden aangekocht en er op het sportcomplex aan de Hoofdweg een nieuwe geluidsinstallatie kan worden geïnstalleerd. De verhouding tussen de voormalige Midreth- en VVM bestuurders staat nog geruime tijd op gespannen voet, maar naarmate het eerste jaar vordert, klaart de lucht steeds meer op.

In september 1971 verschijnt het eerste nummer van het weekblad 'De Argonaut'. Veel werk verricht door Jan van Bemmelen die daar in zijn eentje elke week

Het sportpark anno 1972

uren aan heeft moeten besteden. Dan de toto. Naast de kantine en de contributies één van de grote kasspekkers van iedere voetbalclub. Financieel staat de nieuwe vereniging voor de uitdaging vooral de trainerskosten onder controle te houden. Die zijn dan al goed voor een kwart van de uitgaven.

In september 1971 krijgt Argon voor het eerst te maken met wangedrag van een speler. De straf is één wedstrijd schorsing en een boete van fl 7,50. De KNVB is dan nog mild. Kort daarop weer een spelersschorsing. Een speler uit het vierde elftal krijgt twee wedstrijden aan zijn broek en een boete van fl. 15,- vanwege opmerkingen gemaakt naar de scheidsrechter. Een handgeschreven notitie maakt duidelijk waarom. "Voor rekening vereniging. Zonder meer gevolg van zwakke en slechte leiding". Het kantineprobleem bestaat niet meer. Anno 1972 heeft Argon twee kantines, die beheerd worden door twee verschillende uitbaters en dat gaat buiten verwachting erg goed.

De grote klapper is het kampioensfeest op 3 juli 1972. Het eerste seizoen al worden er maar liefst drie kampioenselftallen gehuldigd. Het eerste zondagelftal, het hoogste jeugdelftal en het pas opgerichte dameselftal. "Iedereen kon op dat feest met iedereen contacten leggen, iets wat voorheen niet mogelijk was", schrijft Wolfrat.

Het zijn vooral de toernooien geweest die de naam Argon hebben verspreid. Het Drie Provinciën⁵⁸ toernooi, het toernooi om de zilveren vogel en niet te vergeten de jeugdtoernooien zoals het Bandrep

zijn toeschouwers die niet gewend zijn aan de korte rokjes van de korfbalspeelsters die langs hun terrein lopen. Zij maken onprettige opmerkingen tegen het vooral jeugdige vrouwvolk en die vinden dat niet echt leuk.

Komt allemaal omdat die kleedkamers te ver van het korfbalveld liggen, stelt Atlantis. Dit geeft allerlei andere problemen, zoals het verplaatsen van korfbalmaterialen of vanaf 200 meter de scheidsrechter in de gaten houden wanneer die zich wil verkleden en de kleedkamers nog op slot zitten. Kortom Atlantis wil een eigen accommodatie. Een simpel kleedlokaal dat niet veel hoeft te kosten. "Wij willen een en ander zelf in orde maken. Verder zagen we graag meer velden. Het huidige aantal houdt groei tegen".

Ook Argon is ontevreden met het door de gemeente gebodene. Het trainingsveld is vaak een modderpoel. "Is er geen mogelijkheid dat veld te verharden?", stellen zij in de sportraad. "en kunnen we dan voorlopig het jeugdveld niet als trainingsveld gebruiken en daar twee lichtmasten plaatsen? Dit ter ontlasting van de vier zaterdag elftallen die op Molenland spelen". Het is inderdaad nog behelpen met de kleedlokalen. In het seizoen 73/74 speelt het 1^e zondagelftal ook op het sportpark. Dat betekent meer bezoekers en iets doen aan de uitstraling naar buiten toe. Geacht College: "Wilt u de kleedlokalen laten opknappen?". Het gaat om het destijds wegbezuinigde betegelen en het schilderen met watervaste muurverf.

15 april 1973 Argon 1 voor de tweede keer kampioen. Dit keer nog in de 1^e klasse van de afdeling Utrecht op het veld van Patria te Zeist. Archief: H. Sloothaak

sportpark grenzende gronden. Het gaat om bijna negen hectare.

In september 1974 treedt J.P. Roos aan als wethouder sportzaken. Hij zal de tot de herindeling in 1989 het sportpark een warm hart toedragen en

Investeren?

Dat gemeentelijke subsidies anno 1975 nog steeds belangrijk zijn voor Argon blijkt uit een notitie van de penningmeester. "Mijmeringen over Argon", noemt hij het epistel. Ofwel welk financieel beleid moeten we voeren zonder van de gemeente

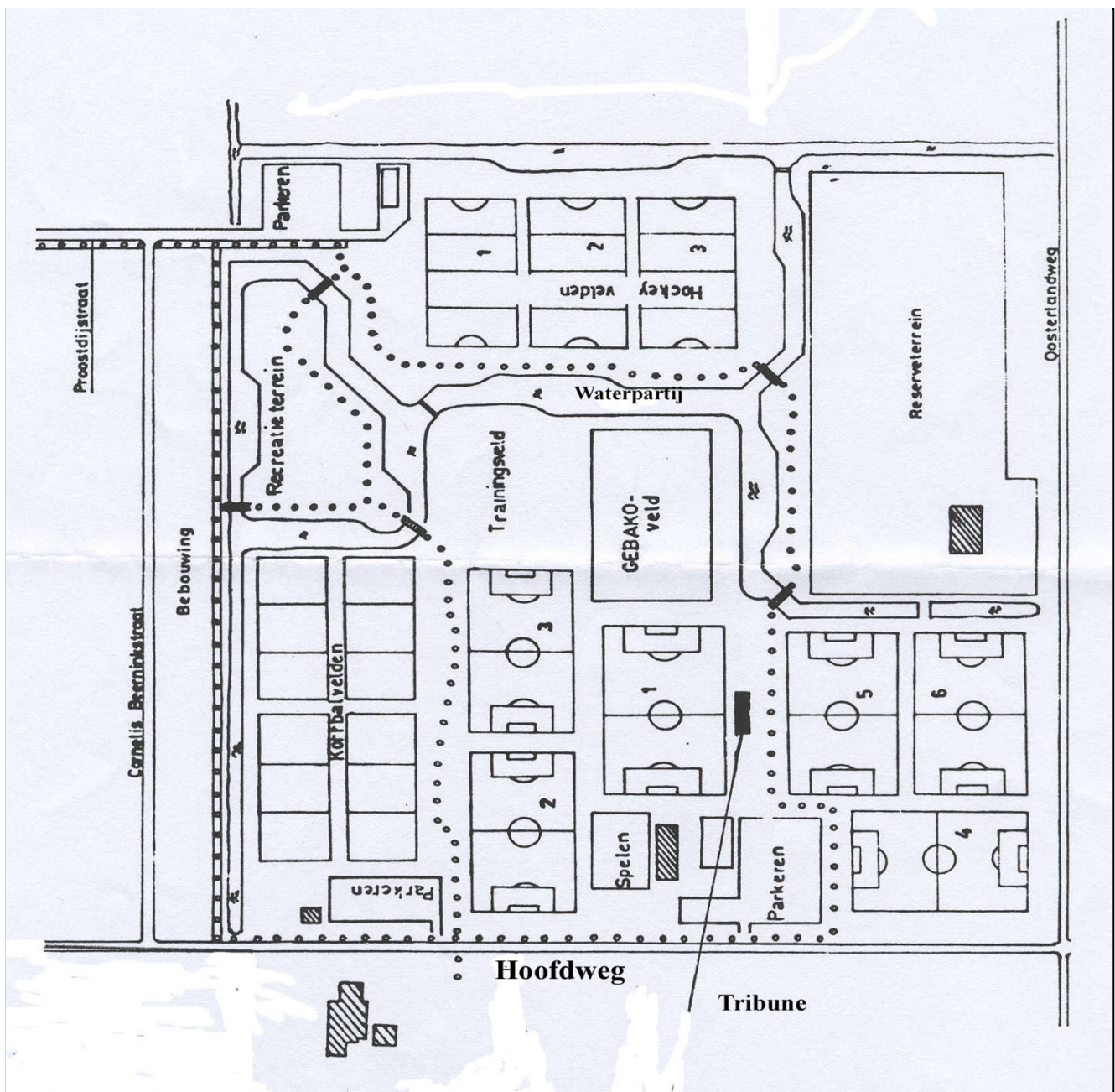
De nieuwe voorzitter

Langzaam aan komt Argon tot rust en dreigt routine de aandacht te gaan verslapen. Na tien jaar lang Argon in goede banen te hebben geleid stapt in 1981 voorzitter Van Walbeek op. "Hij wist niks van voetbal, maar was een goede voorzitter", constateert Joh Verweij desgevraagd in 2006. "Gelukkig maar", vult Jan van der Holst aan "anders was er nog meer geruzied". Argon is ingeslapen. De nieuwe voorzitter Jacques Dekker laat dat duidelijk merken. "Ik wil van Argon de modernste vereniging van Nederland maken", laat hij op 14 januari 1982 in De Ronde Vener weten. Hij heeft na elf jaar Blauw Wit en elf jaar RKA VIC geleerd hoe een vereniging geleid moet worden. Dat is hard nodig, zeker nu hij bij Argon ongemotiveerdheid aantreft. "Dat kwam

omdat de touwtjes te slap waren gespannen, maar daar zal ik snel verandering in brengen", aldus Dekker.

Dekker zal het de elf jaren die hij voor ogen heeft niet makkelijk krijgen. Vooral op financieel gebied gaat het Argon niet goed. De gemeente wil over 1982 maar liefst een slordige 54 duizend gulden op tafel zien voor het gebruik van de velden en daarnaast kost het clubblad inmiddels ook al zo'n veertig mille per jaar.

De verkoop van Vriendenlust zou verlichting in de financiële situatie kunnen brengen. Het gebouwtje wordt volgens Dekker nog maar weinig gebruikt, vooral omdat de gemeente Wilnis de zaak steeds

Situatie van het sportpark aan de Hoofdweg anno 1983. Sinds die tijd heeft vooral de natuur zich laten gelden. Met recht kan dan ook gesproken worden van een park. Het onderste deel van het reserveterrein rechtsboven biedt op dit moment huisvesting aan de scouting (gearceerde deel) aan AJOC, VIOS en inloophuis het Anker. Het bovenste deel van het terrein heeft plaats gemaakt voor woningbouw.

tegenwerkt wanneer Argon daar iets wil organiseren. De opbrengst zal hoofdzakelijk worden gebruikt om de kantine aan de Hoofdweg op te kopen en noodzakelijke vernieuwingen door te voeren, belooft Dekker. Ook wil hij niet dat de spelers en trainers verder betaald worden. Er is nu één betaalde hoofdtrainer. De jeugdtrainer en de zaterdagtrainer krijgen alleen maar een vergoeding en daar moet het bij blijven. De rest, zes hulptrainers en 29 assistent-trainers moeten het maar doen met een medewerkersavond.

Langzaam komt er weer leven in Argon. Nieuw leven in de zes zondagteams, de vijf zaterdagteams, de 32 jeugdelftallen, de zeven zaalvoetbalteams en de achttien basketbalteams. In januari 1983 neemt Argon een nieuw trainingsveld in gebruik. Het veld is opgebouwd uit gebakken kleikorrels. De Heidemij noemt het een gebakveld. Groot voordeel van zo'n veld is het snel afvoeren van regenwater waardoor het veld intensiever gebruikt kan worden. Daarnaast is er minder kans op blessures.

Op 1 juni 1983 verschijnt het eerste nummer van De Lijnkijker. Ook de supportersvereniging heeft nu een lijfblad. De oproep in dat eerste nummer gaat over de bouw van een overdekte tribune. Daar is geld voor nodig. Veel geld zelfs. Dit keer niet het bijeenharken van centen door stroopwafels te verkopen. Nee, dit keer wordt direct het bedrijfsleven ingeschakeld met de actie "Betaal een paal". De rest moet komen van meer solide, maar minder efficiënte acties, zoals de verkoop van shirts en verzamelen van oud papier. Het heeft gewerkt, de tribune staat er.

In augustus 1983 wordt het vergrote sportpark officieel in gebruik genomen. Wat er voorheen in gebruik was, was maar een deel, maar dat is door de gemeente nooit duidelijk naar voren gebracht. Dat kon ook niet want de gemeenteraad was destijds erg huiverig om geld van de burger te gebruiken voor het kopen van grond om daarmee voetbalvelden aan te leggen. Woningbouw was veel belangrijker.

Het succesverhaal

De geschiedenis leert dat het vasthouden van groei een moeilijke zaak is. Groeien naar de top is vaak een langdurig proces vol ups en downs. Het ene jaar wel kampioen, maar geen promotie. Het andere jaar geen kampioen, maar door een nacompetitie te winnen wel promotie naar een hogere afdeling. Argon blijkt daarop geen uitzondering, getuige de website. Direct na de fusie start het eerste zondagelftal van Argon in de tweede klasse van de afdeling Utrecht. Einde seizoen gelijk al kampioen. Dit herhaalt zich in 1973 Het hoogste in de afdeling

Utrecht is bereikt en Argon promoveert naar de 4^e klasse van de KNVB.

De tien jaar daarna, onder vijf verschillende trainers zijn erg rustig. Geen kampioenschappen te vieren en geen promoties. Pas in 1983, onder trainer Jan Reurings, wordt het eerste zondagselftal weer kampioen en volgt promotie naar de 3^e klasse.

Daarna weer zeven rustige jaren. De geschiedenis herhaalt zich. Het zijn de bekende ups en de downs. Het seizoen 1989/1990 brengt onder Cor Hildebrand de ommekeer. Het eerste wordt net geen kampioen, maar wint wel de zojuist door de KNVB ingestelde nacompetitie en dat betekent promotie naar de 2^e klasse.

De jaren negentig zijn bepalend voor het eerste elftal en de naam Argon. De groei lijkt niet te stuiten. In 1993 ongeslagen kampioen en promotie naar de 1^e klasse en weer onder een nieuwe trainer. In 1996 winnaar van de Amstelcup voor amateurs en of het niet op kan een jaar later via de nacompetitie promotie naar de hoofdklasse A. De nieuwe trainer dan heet Jan Verkaik. In 25 jaar tijd van de 2^e klasse in de afdeling Utrecht naar de hoofdklasse. Het is trainer Ton du Chardinier die in 1999 nieuw leven in de brouwerij brengt. Argon wordt voor het eerst kampioen in de hoofdklasse A. Ter gelegenheid daarvan wordt het kleedgebouw annex kantine voorzien van een uitbouw, de VIP lounge geheten. Deze ruim opgezette lounge, bestemd voor sponsors en VIP's en met gemakkelijke zitjes, geeft uitzicht op het hoofdveld van Argon. Het is er goed toeven en zeker na afloop van een wedstrijd. Gewonnen of verloren, maakt niet uit, het is er gezellig en daar gaat het om.

De naam 'Sportpark Argon' bleek niet haalbaar. Het sport- en recreatiepark aan de Hoofdweg te Mijdrecht huisvest de voetbalvereniging Argon, de korfbalvereniging Atlantis en de hockeyvereniging Mijdrecht. Sinds kort staat er ook een foei-lijke betonnen antennemast in het park. De eerste UMTS antennes zijn al geplaatst om beeldtelefonie mogelijk te maken. Het zullen in de drie dorpen niet de laatste zijn, want het bereik van UMTS is beperkt

Vanaf de zijlijn. Zicht op de VIP lounge

De successen na dat eerste kampioenschap in de hoofdklasse zijn wederom wisselend. Weer die ups en die downs, weer dat steeds net niet halen. Pas in 2005 lukt het weer. Het eerste van Argon kan zich weer kampioen in de hoofdklasse A noemen.

Het eerste team van de zaterdagsenioren is minder succesvol. Ruim 28 jaar lang lukt het ook hier weer steeds net niet. Pas in 2001 worden ze kampioen en volgt promotie naar de 4^e klasse. Dan krijgen ze de smaak te pakken. Het jaar daarop via de nacompetitie naar de 3^e klasse en in 2004 via het kampioenschap naar de 2^e klasse .

In 1981 start bij Argon het jeugdplan. Vroeg investeren daarna vruchten plukken. Drie groepen: De A-junioren. (leeftijd 16-17 jaar). De B junioren (14-15) en de C junioren (12-13) De lat ligt hoog, maar het lukt. In 1996 promoveren de A junioren naar de landelijke 2^e divisie. Vier jaar later kampioen en promotie naar de eerste divisie landelijk. Gespeeld wordt dan tegen clubs als AJAX en andere clubs die regelmatig de dagbladen halen. Doorstromen naar de senioren is dan een kwestie van tijd.

Mei 2006. Beeld vanuit de VIP lounge. Argon 1 heeft van Westlandia gewonnen. Het uitwisselen van vriendelijkheden met bloemen.

De twistappel tussen de drie voormalige verenigingen Stormvogels, VVM, Midreth en de gemeente Mijdrecht: Het kleedgebouw annex kantine. Het grote praten duurde vijf jaar. Toen stond het er ineens. Een simpel gebouwtje ruimte biedend aan drie verenigingen. Eigenaar: De gemeente Mijdrecht. In de jaren negentig de facelift naar zoals het er nu uit ziet. Rechts nog net zichtbaar de VIP lounge.

De jongsten bij Argon, de pupillen, zijn ingedeeld in drie groepen. D, E en F. Om het spannend te houden spelen de F pupillen al een tijdje internationaal voetbal. Een soort championsleague en om de UEFA-cup voor pupillen. Een onderlinge competitie waarin bekende clubs, zoals Ajax, Feyenoord, Real Madrid, Barcelona, Lazio Roma en Arsenal meedoen met hun pupillen.

De omnivereniging Argon met veldvoetbal, zaalvoetbal en basketbal telt volgens de website www.svargon.nl in het veldvoetbal vier zondagteams, acht zaterdagteams en één veteranenteam. Verder 14 juniorenteams en 22 pupillenteams.

Ooit had Argon meer zondagteams. Landelijke ontwikkelingen in het amateurvoetbal laten een verschuiving naar de zaterdag zien. Dat heeft niets met

worden, maar ook dat gemeentelijke sportvelden soms maar een kort leven beschoren zijn en zeker wanneer profijtelijke maar ook vaak noodzakelijke woningbouw op de loer ligt. Mijdrecht heeft in het verleden twee gemeentelijke sportterreinen gekend die allebei voor dat doel zijn opgeofferd. Die geschiedenis dreigt zich te gaan herhalen want anno 2006 zijn er in de Rondeveense gemeenteraad geluiden te horen om het sportpark aan de Hoofdweg en de CSW velden te Wilnis te verplaatsen naar een centraal gelegen gebied tussen de kernen Mijdrecht, Wilnis en Vinkeveen en de vrijkomende grond aan de Hoofdweg te gebruiken voor woningbouw. Een en ander zou betekenen dat zowel Argon, Atlantis, de Hockey Vereniging Mijdrecht (HVM), maar ook CSW zullen moeten verhuizen en alles opnieuw moeten inrichten. Het gevolg is dan ook dat een schitterend park, met veel groen, brede waterpartijen, wandel- en fietspaden en met nu in het

Na opmaak ontvangen. Foto van Stormvogels anno 1938. Afgebeeld een jeugdelftal met bekende Mijdrechtse namen. Achterste rij v.l.n.r. Coen van Rossum, Wim Hogenes, Adriaan van Wijngaarden, Tom van Scheppingen, Kees van Dort en Wim van Dijk. In het midden; Anton Griffioen, Hannes Zaal en Hannes van der Linden. Vooraan: Gijs van Scheppingen, Cor de Koning en Piet Blok. Archief. A. Verhaar.

Het proces van Gerard Veerhuis tegen Jan van Kreuningen

door Fred de Wit

De namen Veerhuis en Van Kreuningen hebben een bekende klank in onze gemeente. Als je de naam Veerhuis hoort, dan denk je onmiddellijk aan een bekende aannemer en bij Van Kreuningen aan een meubelzaak in de Mijdrechtse Dorpsstraat. Als de families Van Kreuningen en Veerhuis de kop van dit artikel lezen, dan zullen ze beslist zeggen dat er van een rechtszaak geen sprake is, want ze weten van niets. En dan hebben ze ook gelijk want we leven in het jaar 2006. Maar in het jaar 1812 was het anders. Toen stonden beide heren tegenover elkaar voor de vrederechter omdat zij het met elkaar oneens waren over de huurprijs van een schuit. Het verslag van dit proces is te vinden in het Utrechts archief in zowel het Nederlands als het Frans. Om dit proces goed te kunnen volgen moeten we terug in de tijd en wel tot 1812 toen de scheepmaker Veerhuis en de turfarbeider Van Kreuningen hun geschil bij de vrederechter aanhangig maakten.

Grote veranderingen

In 1810 had Napoleon genoeg van het optreden van zijn broer, Lodewijk Napoleon, die hier in 1806 als koning was aangesteld, en ons land werd bij Frankrijk ingelijfd. Deze inlijving bracht grote veranderingen met zich mee. Ons leger werd bij de Franse regimenten ingedeeld en de vloot werd toegevoegd aan de Franse eskaders. Aan het hoofd van de gemeenten kwam een maire te staan en een aantal gemeenten samen vormden een kanton. Kantons vormden weer samen een arrondissement en uit een aantal arrondissementen werd weer een

departement samengesteld. Wij behoorden tot het Departement van de Zuiderzee. De rechterlijke macht werd naar Frans model ingericht. Er kwam gelijkheid in de wetgeving, die vergeleken bij die van de oude Republiek, aanmerkelijk beter was. Het Franse Burgerlijk Wetboek werd in ons land zelfs tot 1838 gebruikt, en het Strafwetboek zelfs tot 1886, met uitzondering van de juryrechtspraak welke in 1813 werd afgeschaft. Alle gerechtelijke stukken moesten ook in het Frans worden opgesteld.

De installatie van het Vrederecht.

Het Vrederecht werd op 28 februari 1811 te 12 uur in de Gerechtskamer van Mijdrecht door Adrianus Verdam, keizerlijk notaris te Mijdrecht, geïnstalleerd. Tot vrederechter werd benoemd Jean Esaie Roelans en als leden Maarten van Eijk senior en Dirk Holland. Tot griffier van het vrederecht werd Jacob Verdam benoemd. Dit was een officiële gebeurtenis waarbij drie getuigen in kostuum aanwezig waren, namelijk Albertus Jan Klaus, waarnemend maire van Wilnis, Henricus Abraham Van Doorn van Noordscharwoude, maire van Mijdrecht en Pieter van Es, lid van het Mijdrechtse gemeentebestuur. De nieuw te benoemen leden van het Vrederecht, die zich in een ander kamer bevonden, werden door A.J. Klaus opgehaald en binnengeleid waarna door Adrianus Verdam in een korte toespraak het doel en het functioneren van het Vrederecht werd uiteengezet. Vervolgens werd de benoemde leden een voor een de volgende eed afgenomen: "Ik zweer gehoorzaamheid aan de

constitutie van her Rijk en gehoorzaamheid aan de Keizer". Nadat Adrianus Verdam aan de leden van het vrederegerecht het nut van deze instelling had voorgehouden en de vrederechter de toespraak had beantwoord werd overgegaan tot het tekenen door alle aanwezigen van het procesverbaal.

Het Vrederegerecht heeft van 1811 tot 1838 bestaan. Het was een rechtbank op het laagste niveau en behandelde eenvoudige zaken zoals pachtzaken, huurzaken, arbeidszaken, familiezaken, voogdijen, krankzinnigheidsverklaringen en zaken betreffende vennootschappen. Vandaar dat Gerard Veerhuis en Jan van Kreuningen hun geschil door de Vrederechter lieten beslissen.

Het vonnis van de Vrederechter

Het vonnis is geschreven in de ambtelijke taal van toen. Eenheid van schrijven was er nog niet. Vandaar dat men toen veel meer dan nu gebruik maakte van hoofdletters maar dit ook niet altijd consequent toepaste. In dit vonnis werd Jan van Kreuningen veroordeeld om Veerhuis te betalen en tevens tot de kosten van het proces. Hij had er dus beter aan gedaan om het zo ver niet te laren komen. Hieronder volgt de uitspraak van het vrederegerecht|:

"Napoleon Keizer der Franschen, Koning van Italien, Beschermer van het Rhijnverbond, bemiddelaar van het Zwitsers Bontgenootschap etc, etc, etc.

Aan allen wien zulks zouden mogen aangaan, heil!

De Vrederechter in het kanton Mijdrecht in het Arrondissement Mijdrecht Utrecht, Departement van de Zuiderzee heeft geweest het navolgende Vonnis

Tusschen GERRIT VEERHUIS Scheepmaker te Mijdrecht, Eisscher bij Dagvaarding van den vierentwintigsten dezer maand, gedaan bij Exploit van onzen Deurwaarder Kornelis Spieringshoek, behoorlijk geregistreert, Comparant in persoon ten Eenre: en JAN VAN KREUNINGEN, mede te Mijdrecht woonagtig, verweerde, Comparant in persoon ten anderen zijde, den Eisscher vorderde betaling van VEERTIEN FRANCS EN EEN EN NEGENTIG CENTIMES (zijnde zeven guldens en twee stuivers) voor de huurprijs van een Schuit, door hem aan de verweerde verhuurd voor de Turfmaaktijd van 1811. En verzogte, dat de Verweerde in de betaling dier som met de kosten, zal worden gecondemneert. De verweerde erkende de schuit gehuurd te hebben, dog zeide dat de Conditie was, niet enkel voor de Turfmaaktijd-maar voor het geheele Jaar 1811 zullende verschijnen April 1812. De Eischer sprak dit tegen, zeggende dat hij zijn Vaartuig niet anders dan voor de Turfmaaktijd hadde verhuurd, en dat de huurprijs dit ook uitwees, daar anders de huursom hoger hadde moeten zijn,

beroepende zig dien aangaande op het getuigenis van een onpartijdig Scheepmaker, die verwees dat bewilligde in dit getuigenis benoemde parthij is den Scheepmaker Cornelis Stofberg te Mijdrecht, die welke voorts verscheenen zijnde, verklaarde de Schuit in kwestie wel te kennen, dat de huurprijs voor de Turfmaaktijd deswegens bedroeg negen guldens vier stuivers, immers dat hij Stofberg soordgelijke vaartuigen voor zoodanige prijzen verhuurde

Wat de daadzaak betreft, de verweerde heeft erkent, van Eischer een Schuit gehuurd te hebben, en wel tot de geeischte somma, het verschil omtrend den tijd der Huur is beslist, door het bij parthijen met onderling genoeg ingeroepen getuigenis van een onpartijdege dezkundige. Het regt vordert derhalve voldoening, weshalve verklaren wij vrederegter uitspraak doende in hset hoogste Ressort, de verweerde te condemneren, om aan de Eischer te voldoen de gevorderde Som van VEERTIEN FRANCS EN EEN EN NEGENTIG CENTIMES, met de kosten van de citatie en van dit vonnis, berekend op veertien Francs en zeventig centimes.

Gewezen in onze regtzitting te Mijdrecht, op Zaterdag den Negen en Twintigsten Februari achttienhonder en twaalf (Ged) J.E. Roelans vrederechter, J. Verdam, Griffier, Gelasten en beveelen aan alle Deurwaarders daar toe verzogt, dit ons tegenwoordige vonnis ten uitvoer te leggen en aan onze procureurs generaal en aan onze procureur bij de Vierschaar van Eersten Aanleg daar aan de hand te houden, en aan alle Officieren en Commandanten der gewapende Magt, de sterke hand te leenen, wanneer zij wettiglijk dat zullen zijn verzogt ten blijken waar van het tegenwoordige Vonnis geteekend is geworden door in Vrederechter, en door onsen Griffier".

Het vonnis, voorzien van het keizerlijke zegel, was getekend door J.E. Roelans, vrederechter en A Verdam, griffier

'Verzamelen' als hobby

door Marian Sterenborg

Een groot aantal inwoners in De Ronde Venen heeft 'verzamelen' als hobby. Uit die verzamelingen is vaak een heel stuk geschiedenis af te lezen. Af en toe belichten we in de Proosdijkoerier zo'n hobbyist. Dit keer Herman van Soest. Hij bewaart alles wat los en vast zit over de geschiedenis van Wilnis.

Herman van Soest is nog steeds boos op zichzelf. "Ik had er voor moeten zorgen dat die oude moeraseik aan de Herenweg niet gekapt werd". De boom werd in april tegelijk met de sloop van het klimophuisje dat daarvoor stond, verwijderd. Volgens Van Soest ging het om een ruim honderd jaar oude eik, die bewaard had moeten blijven! "Als we niet oppassen gaat de Plataan bij het voormalige gemeentehuis in Wilnis straks ook nog verloren. Er worden zomaar kapvergunningen afgegeven!"

Van Soest wil de bomen bewaren, heeft aan de wieg gestaan van de Stichting de Bovenlanden, die weilanden langs de Bovendijk terugbrengt in hun oorspronkelijke staat van moerasachtig gebied, waar in de loop der jaren op de schrale grond planten, zoals Orchis en Zonnedauw terugkomen, die daar vanaf 1085 tot 1950 toen de veranderingen in het agrarisch landschap begonnen door de ruilverkaveling, ooit gegroeid hebben. Maar niet alleen de natuur wil de bijna 80 jarige Van Soest bewaren.

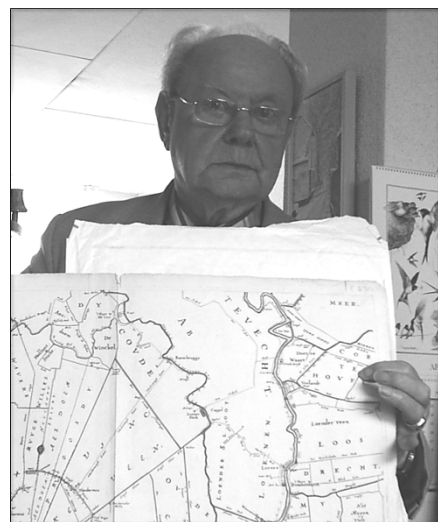
Zijn verzamelwoede kreeg hij met de paplepel ingegeven. Zijn moeder legde alles al vast op foto's. "En mijn broer, die iets ouder is dan ik, sleurde mij ook overal mee naar toe. Ik weet nog dat we met de stempelinkt van het postkantoor naar de torenklok in de Hervormde Kerk gingen. Die klok is uit 1541 en daarmee het oudste voorwerp van Wilnis. Wij smeerden de klok in met de stempelinkt en maakten zo afdrukken van de tekst die erop stond. In de eerste tijd sjokte ik overal achter mijn broer aan. Maar toen mijn broer eenmaal predikant was en wat verder weg kwam te wonen, zei hij: nou moet jij dat maar allemaal doen. Ik heb er geen tijd meer voor. Toen kreeg ik ook zijn archief".

Van Soest ging verder met sparen, verzamelen en bewaren. Ook het postkantoorje dat hij als vierde generatie Van Soest heeft beheerd en later nog door zijn dochter werd overgenomen, leverde een bron van kennis voor wie daar oog voor had. Ooit ging het postkantoorje eens te laat open omdat Van Soest niet op tijd terug was van een zoektocht naar de Grote Karekiet in de Bijleveld. Hij zat daar in een roeibootje met medewerkers van Staatsbosbeheer en het postkantoor moest om drie uur in de middag weer open. Dat werd tot zijn schande vijf over drie! "De Van Soesten hadden altijd al de neiging om veel

te bewaren", zo lijkt hij zich bijna te verontschuldigen, gezeten in het huisje aan Dorpsstraat 59 te Wilnis, dat zijn overgrootvader in 1870 had laten bouwen en waar in die eerste jaren tevens het PTT-kantoorje gevestigd was.

Behalve veel foto's en ansichtkaarten heeft Van Soest ook heel veel papier gespaard over de oorlog, zoals distributiebonnen. Hij kreeg ook nog al eens wat. „Maar ik vroeg ook altijd aan familieleden bij wie iemand overleden was, om niets van historische waarde weg te gooien en dan voegde ik er heel voorzichtig aan toe om het anders maar aan mij te geven. Zo is de verzameling gegroeid. Aan de hand van de inhoud van het boek dat hij enkele jaren geleden samen met plaatsgenoot Floor Groenendijk geschreven heeft over de geschiedenis van Wilnis, is hij een overzichtelijk archief aan het opstellen. Een grote ladekast is aangeschaft en de eettafel, die bezaaid ligt met paperassen, raakt al archiverend een stuk leger. "Bij de notaris heb ik dingen laten vastleggen, zodat niets weggegooid wordt van mijn eigen archief", aldus de gepensioneerde Herman van Soest, die van 1943 tot 1946 postbesteller was en daarna postkantoorhouder werd.

De historische vereniging houdt zich aanbevolen voor foto's, brieven, kranten of ander historisch oud materiaal, dat dan een plaatsje kan krijgen in het archief van de vereniging of waarvoor de leden verzamelaars weten. Dus voor wie opruimt: denk eerst even aan de Proosdijlanden.

Bestuursmededelingen

Excursie ‘kasteel Loenersloot’

Zaterdag 21 augustus 2006 zal er een excursie plaats vinden naar het Slot Loenersloot.

Het kasteel dateert vermoedelijk uit ongeveer 1300. De Donjon (toren) en een groot deel van het muurwerk dateren nog uit die tijd. In 1536 werd Loenersloot als Stichtse Ridderhofstad erkend. Het moest daarvoor beschikken over een gracht rondom het kasteel met een ophaalbrug. Het was noodzakelijk dat de bewoner een edelman was. Vroeger stond er een poortgebouw op de plek waar zich nu een hek bevindt. In 1772 werd de Ridderhofstad getransformeerd naar een gerieflijke buitenplaats. Afgezien van enkele ingrepen uit het begin van de 20ste eeuw, ziet het slot er nu nog net zo uit als toen. Sinds de laatste adellijke bewoonster, baronesse van Nagell, is overleden wordt het kasteel beheerd door de, door haar opgerichte, ‘Stichting Kasteel Loenersloot’.

Wiesje Dijkxhoorn

Excursie ‘fort Abcoude’

Voor vrijdag 21 juli 2006 is er een excursie georganiseerd naar het Fort Abcoude.

Dit fort neemt in de kring van 42 forten rond Amsterdam een bijzondere plaats in. Het wordt ook wel eens het ‘Kroonjuweel van de Stelling’ genoemd. Het in 1885 opgeleverde Fort Abcoude is niet alleen het oudste fort van de Stelling van Amsterdam, maar ook uniek in zijn ontwerp omdat het als prototype werd gebouwd met mooi metselwerk en deuren van grenenhout. Aan de buitenkant bevinden zich enkele gevangencellen. In een van deze ruimten heeft een (tijdelijke) bewoner een prachtige muurschildering achter gelaten. De gaafheid en natuurwaarde van het Fort zijn uitzonderlijk.

Genealogiedag, een bos met stambomen.

Het is niet zo gevaarlijk als het gebruik van hash, maar wel net zo verslavend en het kost veel meer !

Het verbaast mij altijd als ik zie hoeveel mensen in archieven actief zijn met het nazoeken waar hun voorouders vandaan komen. Hebben die mensen niets anders te doen? U leest het al hé ! Verslaafd ! Om voor deze verslaving een collectieve uitlaatklep te kunnen geven, heeft een aantal leden van de vereniging het plan bedacht een **genealogiedag** te organiseren in 2007. De bedoeling is een presentatie te geven van Rondeveense stambomen met een Duitse herkomst.

In samenwerking met museum “De Ronde Venen” wordt in de maanden april tot en met juni 2007, een tentoonstelling georganiseerd met als thema “Hannekemaaiers”. De genealogiedag valt in deze periode. Op deze dag willen we een aantal activiteiten organiseren. Van uitleg van genealogiebegrippen tot demonstratie van genealogie-computerprogramma’s,

lezingen enz. Er zijn al diverse contacten gelegd met een aantal genealogische verenigingen en personen. Heeft u een fraaie stamboom, opgeleukt met foto’s en documenten, mogen wij dan een keer komen kijken en eventueel overleggen voor het houden van een presentatie in de tentoonstelling?

Mocht u in bezit zijn van documenten of ander materiaal wat een relatie heeft met de Duitse herkomst van uw voorouders of een relatie heeft met “Hollandgänger, Hannekemaaiers of Kiepkers” en bent u bereid dit document of voorwerp voor enkele maanden in bruikleen af te staan aan het museum, wilt u zich dan melden bij: Peter van Golen, Herenweg 23, Vinkeveen. Tel.0297-261672 e-mail: apvgolen@hetnet.nl

Ook voor suggesties, goede adviezen en aanbiedingen houden we ons warm aanbevelen.

Reacties

Amateur genealoog Jaap Samsom uit Wilnis heeft aardig wat reacties gehad naar aanleiding van het artikel over zijn kennis van de stamboomonderzoeken in de Proosdijkoerier van maart jl. Voor zeker zes inwoners heeft hij genealogisch onderzoek gedaan. De desbetreffende inwoners hebben op hun beurt nog veel moeite moeten doen om Jaap op te sporen, want telefonisch is hij moeilijk te vinden. Bestuur- en redactieleden werden dan ook vele malen ingeschakeld om achter het adres van Jaap te komen. Voor diegene die alsnog een beroep op hem willen doen daarom maar even zijn emailadres: jacsamsom@hetnet.nl. Van iedereen die langer dan twee generaties in De Ronde Venen woont heeft Jaap het familiebestand of kan hij daar tamelijk gemakkelijk achterkomen. Het kost hem tijd. „Maar ik vind het leuk en een hobby mag tijd kosten”, aldus de 79 jarige Samsom.

Overigens is er sinds kort ook een Genealogische Computer Vereniging, waarvan het secretariaat gevestigd is in Leiderdorp. Meer hierover op www.computergenealogie.org.

Rectificatie

In de Proosdijkoerier van maart 2006 is in het artikel “Tumult over de woning van de burgemeester” vermeld dat de kwestie over het bouwen van een dienstwoning in Wilnis speelde tijdens de benoeming van burgemeester Bogaard. Dit is niet juist. Dit speelde toen burgemeester De Pree werd benoemd.

Nieuwe leden

Dhr. A. de Jong, Mijdrecht
Dhr. N.A. Eikelenboom, Woerden
Mw. M.T. Roos, Capelle a/d IJssel
Mw. A. Overbeeke, Vinkeveen
Dhr. Prof.dr. J.S. Cramer, Vinkeveen
Dhr. A. Mur, Vinkeveen
Fam. J. Voortwist, Vinkeveen